A. LEONTYEV

AZ ATLANTI EGYEZMÉNY — A HÁBORÚS GYUJTOGATÓK ESZKÖZE

SZIKRA

A. LEONTYEV

AZ ATLANTI EGYEZMÉNY – A HÁBORÚS GYUJTOGATÓK ESZKÖZE

SZIKRA

BUDAPEST 1952

Az orosz eredeti címe:

А. ЛЕОНТЬЕВ

АТЛАНТИЧЕСКИЙ ПАКТ —
ОРУДИЕ ПОДЖИГАТЕЛЕЙ ВОЙНЫ

ГОСПОЛИТИЗДАТ – 1952

Fordította

DR BEKÉNY SÁNDOR

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

Az Atlanti Egyezményt a következő 12 állam kormánya kötötte meg: az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, Kanada, Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia, Luxemburg, Norvégia, Dánia, Izland és Portugália. Az egyezményt a fenti államok külügyminiszterei 1949 április 4-én írták alá Washingtonban.

A hivatalos amerikai és angol propaganda, valamint más országokban működő szócsövei mindmáig úgy igyekeznek feltüntetni az Atlanti Egyezményt, mint a nyugati hatalmak békeszerető politikájának megtestesülését és az északatlanti térségben lévő országok védelmének eszközét. Az egyezmény szövegében, valamint az egyezményt aláíró országok vezető politikusainak számtalan nyilatkozatában se szeri se száma a békeszerető fogadkozásoknak. Az egyezmény bevezető részében és cikkelyeiben folytonosan a nemzetközi békéről és biztonságról áradoznak és azt hangoztatják, hogy „békében kívánnak élni minden néppel és kormánnyal".

Régóta tudjuk azonban, hogy valamely politika jellegét nem a szavak, hanem a tettek határozzák meg. Ezért, ha arra a kérdésre akarunk felelni, hogy mit is jelent a valóságban az Atlanti Egyezmény, az Amerikai Egyesült Államok és nyugateurópai partnerei jelenlegi külpolitikájának ez a sarkköve, akkor a tényeket kell szemügyre vennünk.

A tények mindenekelőtt azt bizonyítják, hogy az Atlanti Egyezmény nem egyéb, mint az amerikai és angol kormánykörök régi politikájának megtes-

tesülése. Melyek voltak e politika határkövei? Churchill 1946 március 5-i fultoni beszéde a Truman elnök jelenlétében tartott gyűlésen, majd az úgynevezett Truman-elv meghirdetése, végül pedig a hírhedt Marshall-terv. Fultoni beszédében Churchill leplezetlen formában meghirdette azt a politikát, melynek célja az Egyesült Államok és Anglia világuralmának megteremtése. A Truman-elv „a kommunizmus elleni küzdelem" elcsépelt jelszavának leple alatt nyílt hadüzenetet jelentett korunk összes demokratikus és haladó erői, elsősorban a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen. A Marshall-tervnek már kezdettől fogva az volt a célja, hogy az Egyesült Államok és ifjabb társa, Anglia gazdasági és politikai igájába hajtsa Nyugat-Európát. Az Atlanti Egyezmény az amerikai-angol imperializmus agresszív politikájának soronkövetkező láncszeme.

Sztálin elvtárs 1948 október 29-én így leplezte le az amerikai-angol politika igazi jellegét:

„Az Egyesült Államok és Anglia jelenlegi vezetőinek politikája agresszív politika, egy új háború kirobbantásának politikája"[1].

A tények azt mutatják, hogy az Atlanti Egyezmény jellegzetesen háborús szövetség, amelynek semmi köze sincs a béke érdekeihez. Éppen ellenkezőleg, ez az egyezmény a Szovjetunió és a béke, a demokrácia és a szocializmus egész tábora elleni támadó háború előkészítését szolgálja.

Egy új világháború kirobbantásának politikája

Mindenekelőtt szembeötlő az a merevség, melylyel az atlanti tömb vezetői ellenzik, hogy bármely nemzetközi szervezet vagy értekezlet megvitassa e

[1] *Sztálin.* A békéért. Szikra 1952. 75. old.

tömb céljait és jellegét. Sőt, „atlanti" tevékenységüket úgy igyekeznek palástolni, mint ahogy egy utálatos betegséget titkolnak.

A béke ügyét szolgáló védelmi szövetség sohasem fél a nyilvánosságtól. Ha céljait nyiltan megmagyarázza, ez csak növelheti népszerűségét, csak emelheti tekintélyét és erkölcsi erejét a békét és biztonságot akaró népek körében. Az atlanti politikusoknak azonban nyilvánvalóan minden okuk megvan annak feltételezésére, hogy ha cselekedeteiket a nemzetközi nyilvánosság elé hoznák, ez nem járna ilyen eredménnyel.

Az Atlanti Egyezmény kezdeményezői háborús szövetségüket igyekeztek úgy feltüntetni, mintha ez az északatlanti országok biztonságát szolgáló szerződés lenne. Ezzel a magyarázattal igyekeztek leplezni az Atlanti Egyezmény valódi, reakciós jellegét. A magyarázat képtelensége azonban már abból a megcáfolhatatlan tényből is kiderül, hogy az északatlanti országokat semmiféle támadás sem fenyegeti. Az Atlanti Egyezmény kezdeményezői eleinte csak a „potenciális agresszorról" fecsegtek ködös szólamokat. Nemsokára azonban levetettek minden diplomatikus mezt, azt a rágalmat kezdték terjeszteni a Szovjetunióról, hogy veszélyezteti a nyugati hatalmak biztonságát. Az Atlanti Egyezmény főkolomposai azonban egyetlen tényt sem tudtak felhozni koholt rágalmuk alátámasztására, azon egyszerű oknál fogva, hogy ilyen tények nem léteznek.

Köztudomású, hogy a Szovjetunió békeszerető politikája sohasem fenyegetett és nem is fenyeget egyetlen államot sem. Nincs semmi alapja annak a háborús hisztériának, amit az Egyesült Államokban és a nyugateurópai országokban a nemlétező „szovjet fenyegetésről" szóló provokatív hűhó segítségével mesterségesen szítanak. Az egész világ tudja,

hogy „... a Szovjetunió nem gondol arra, hogy valaha is megtámadja az Egyesült Államokat vagy bármely más országot“[2].

Az Atlanti Egyezmény vezetői azzal, hogy háborús hisztériát szítanak a békeszerető Szovjethatalom ellen, csak újabb rést ütnek az egyezmény békés, védelmi jellegét hangoztató érvelésükön. A Szovjetuniónak létérdeke a béke. Ez a tény annyira nyilvánvaló és köztudomású, hogy akaratlan beismerése még a Szovjethatalom legádázabb ellenségei száján is minduntalan kicsúszik. Hiszen még John Foster Dulles is, akit a világ közvéleménye joggal sorol a legfőbb háborús gyujtogatók közé, kénytelen volt többször beismerni, hogy a Szovjetunió nem akar háborút. Így tehát azzal, hogy a Szovjetuniót előre megfontoltan kirekesztették ebből az állítólag védelmi jellegű szövetségből, elismerték, hogy ez a tömb olyan célokat követ, amelyeknek semmi közük sincs a békéhez és a népek biztonságához.

Az Atlanti Egyezmény prókátorai a Szovjetunió „agresszivitásáról“ és a „kommunista veszedelemről“ szóló elcsépelt hitleri rágalmakat szajkózzák. Ezzel akarják leplezni a népek előtt azokat a valódi okokat, amiért az Atlanti Egyezmény éle a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányul. De kibújik a szög a zsákból. A nemlétező „szovjet agresszióról“ szóló rágalmazó kirohanások önkénytelenül is elárulják az Atlanti Egyezmény céljait, amelyek a legszorosabb összefüggésben állanak *az amerikai világuralom erőszakos megteremtésének őrült tervével.*

Még a szűklátókörű washingtoni politikusoknak is észre kell venniök, hogy eszelős világuralmi terveik megvalósítása a Szovjetunió ellenállásába ütközik. Jól tudják, hogy a béke és a népek közötti

[2] Ugyanott, 98. old

barátság sztálini politikáját folytató hatalmas Szovjetunió a legnagyobb akadályt jelenti az Egyesült Államok világuralmát célzó kalandor program megvalósítása útjában.

Az Atlanti Egyezmény kifejezetten szovjetellenes, antidemokratikus jellege már az egyezmény előkészítése folyamán kialakult. Alapelveit az Egyesült Államok Külügyminisztériumának 1949 január 14-én közzétett terjengős nyilatkozatában fektették le, amelynek a következő jámbor címet adták: „A békét építjük. Az atlanti térség kollektív biztonsága." Ez a nyilatkozat lényegében már tartalmazza mindazokat a kiagyalt érveket, melyek célja, hogy az Atlanti Egyezményt védelmi szövetségnek tüntessék fel, olyan egyezménynek, amely a „béke ügyét", az Egyesült Államok és az egész „nyugati világ" „biztonságának" érdekeit szolgálja.

A Szovjetunió Külügyminisztériuma 1949 január 29-én nyilatkozatot adott ki az Atlanti Egyezményről. Ez a nyilatkozat valódi értékére szállítja le az agresszív háborús tömb sugalmazóinak és szervezőinek „érvelését".

A Szovjetunió Külügyminisztériumának nyilatkozata megállapította, hogy az Atlanti Szövetség cégére alatt az Amerikai Egyesült Államok és Nagybritannia vezetésével elkülönült államcsoportosulás alakul, melyből eleve kizárják a Szovjetuniót és a népi demokratikus országokat. Sőt, mi több, az Atlanti Egyezmény sugalmazói világosan értésére adták a világnak, hogy ami az utóbbi országokat illeti, ezek nemcsak nem vehetnek részt ebben a szerződésben, hanem az egyezmény éppen a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányul. Az Atlanti Egyezmény *a Szovjetunió háta mögött, titkolózva készült.*

Az Atlanti Egyezmény előkészítésének körülmé-

nyei is világosan bizonyítják, hogy az egyezményt a támadó amerikai-angol tömb legfőbb eszközeként akarják felhasználni őrült terveik megvalósításában: a világuralom megteremtésében. Az amerikai diplomácia a Nyugati Szövetségben résztvevő országokon (Anglián, Franciaországon, Belgiumon, Hollandián és Luxemburgon) kívül a skandináv országokat (Norvégiát, Dániát), valamint Olaszországot és Portugáliát is bevonta az egyezménybe. Ennek kapcsán nyiltan hangsúlyozták, hogy ezek az országok rendkívül értékesek, mert fontos stratégiai támaszpontokat bocsáthatnak az Egyesült Államok rendelkezésére. A sajtó már akkoriban sokat írt arról, hogy rövidesen Törökországot, Görögországot és Franco Spanyolországát is felveszik az egyezmény tagjai közé. Az sem volt titok az Atlanti Egyezmény előkészítése idején, hogy az amerikai imperialisták egyidejűleg „földközitengeri" és „csendesóceáni" tömb megalakításával is foglalkoznak, s ezek az atlanti tömb segédeszközeinek szerepét töl tenék be.

„Mindez azt bizonyítja — olvassuk a Szovjetunió Külügyminisztériumának az Atlanti Egyezményről kiadott nyilatkozatában —, hogy az Egyesült Államok és Nagybritannia uralkodó körei az Atlanti Szövetség megteremtésével közvetlenül vagy közvetve egyre több államot akarnak az ügybe bevonni és irányítani. Ebből a célból minden megengedett és meg nem engedett eszközt igénybevesznek. Pénzbeli és egyéb gazdasági könyöradományokat juttatnak nekik, megígérik, hogy ezen országok gazdasági helyzetét fellendítik. Ennek ellenére ezek az országok a «dollárpolitika» nyomása következtében állandóan fokozódó gazdasági nehézségekkel küzdenek. Emellett az «esetleges támadó» részéről várható; a valóságban azonban nem létező veszéllyel ijesztgetik őket, és ugyanakkor durva eszközökkel

nyomást gyakorolnak a kisebb államok kormányaira"[3].

Az Atlanti Egyezmény szövegét — a titkos cikkelyek kivételével, amelyeknek létezéséről azonban a sajtó megemlékezett — 1949 március 18-án hozták nyilvánosságra. A szovjet kormány 1949 március 31-én memorandumot intézett az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Belgium, Hollandia, Luxemburg és Kanada kormányához. Ebben leszögezte, hogy az Atlanti Egyezmény szövege teljes mértékben alátámasztja mindazt, amit a Szovjetunió Külügyminisztériumának 1949 január 29-i nyilatkozata erről az egyezményről megállapított.

A szovjet memorandum megcáfolhatatlanul mutatott rá az Atlanti Egyezmény agresszív és szovjetellenes jellegére. Annak ellenére, hogy az egyezmény szövegében számos hivatkozást találni az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmányára, az egyezmény az ENSz Alapokmányának durva megsértését jelenti. Az ENSz-nek az a hivatása, hogy a béke fenntartásának és megszilárdításának eszköze legyen, az Atlanti Egyezmény pedig az agresszió és a háborús készülődés eszköze.

Az ENSz csak abban az esetben tudja hathatósan előbbrevinni a béke ügyét, ha az öt nagyhatalom, amelyre a legfőbb felelősség hárul a béke megőrzéséért: a Szovjetunió, Kína, az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország a béke és a barátság szellemében működik együtt. Az Atlanti Egyezmény azonban politikai és katonai jellegű csoportosulást hoz létre, melynek résztvevői között három nagyhatalom szerepel: az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország, viszont a Szovjetuniót már eleve kirekesztették ebből a csoportosulásból. Ez az egyetlen tény minden nyilatkozatnál ékesszólóbban leplezte le az Atlanti Egyezmény agresszív jellegét és azt, hogy az egyez-

[3] Szabad Nép 1949 január 30

mény éle a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányul.

A *Gazette and Daily* című amerikai ujság a következőket írta 1949 március 18-án, az Atlanti Egyezmény szövegének közzétételekor:

„Ha békére törekszünk és Oroszország is békét akar, akkor sohasem fogjuk elérni közös célunkat úgy, hogy a Szovjetunió ellen irányuló katonai szerződést kötünk. Békés célokat csak békés eszközökkel lehet elérni. Bennünket terhel a felelősség ennek az oroszellenes koalíciónak a megszervezéséért. Ha ez az egyezmény háborúra vezet, az egész világ tudni fogja, ki a bűnös."

Az Atlanti Egyezményt a Szovjetunió előtt titkolózva, a Szovjetunió háta mögött készítették elő. Ez azt jelentette, hogy a nyugati hatalmak végérvényesen szakítottak a béke és a biztonság politikájával, amely mellett a második világháború idején a hitlerellenes koalícióban résztvevő nagyhatalmak számos ünnepélyes okmányban tettek hitet. Az Amerikai Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország kormánykörei teljes mértékben visszatértek régi, szovjetellenes külpolitikai irányvonalukhoz, amelyet a második világháborút megelőző időszakban követtek. Mint ismeretes, a háború előtti években a hitleri Németországgal karöltve a Szovjetunió elszigetelésére törekedtek, illetve — hogy a nyugati hatalmak kormányférfiai és a hitleristák diplomáciai megbeszélésein közszájon forgott meghatározással éljünk — „Európa egyesítése Oroszország nélkül" volt a céljuk.

A támadó jellegű atlanti tömb sugalmazói és megszervezői az Egyesült Államok és Anglia kormánykörei. E tömb legfőbb célja a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni háború előkészítése. Az Atlanti Egyezmény agresszív lényegét az a tény is leleplezi, hogy az atlanti rendszerbe be-

kapcsoltak olyan országokat, mint Törökország, a monarchikus Görögország, a titóista Jugoszlávia és Franco Spanyolországa.

Az Atlanti Szövetség Tanácsának 1951 szeptemberében Ottawában lezajlott ülésszakán az amerikai imperialisták, nem törődve a tömbben résztvevő néhány kisebb nyugateurópai állam habozásával és kételyeivel, elfogadtattak egy határozatot, melynek értelmében Görögországot és Törökországot is bekapcsolták az agresszív atlanti tömbbe. Az Egyesült Államok képviselői már hosszú ideje katonai tárgyalásokat folytatnak Spanyolországban Franco fasiszta klikkjével, Jugoszláviában pedig a fasiszta Titoklikk már régóta a Wall Street szolgálatába szegődött. Még Washingtonnak mindenre beidomított és mindenhez hozzászokott nyugateurópai partnerei is megpróbálják — legalább szavakban — ellenezni amerikai gazdáik ölelkezését Francóval. Az amerikai külügyminisztérium azonban tudja, hogy az ilyen „tiltakozások", mint ezt a tengerentúli sajtó felülmúlhatatlan cinizmussal írta, csak „belföldi használatra", vagyis a népek megtévesztésére szolgálnak.

Az amerikai háborús uszítók úgy mustrálják az atlanti csoportosulás új szövetségeseit, akár a kupecek az újonnan vásárolt lovat. Törökország, Görögország, Jugoszlávia és Spanyolország az ő szemükben nem önálló országok, hanem csak bizonyos mennyiségű ágyútölteléket és az agresszió céljaira alkalmas támaszpontokat szolgáltató területek. Az Egyesült Államok imperialistái számára ezek az országok, valamint az ott uralkodó népellenes hóhérrendszerek annyiban értékesek, amennyiben vezetőik fenntartás nélkül hajlandók résztvenni gazdáik legbűnösebb kalandjaiban is.

Az egyezmény 6. cikkelye kimondja, hogy az egyezmény cselekvő foganatosítására az Északi Sark

és a Ráktérítő között fekvő atlanti térség nagykiterjedésű területének bármelyik pontján lejátszódó repülőgép- vagy hajóincidens okul szolgálhat. A történelemből már jól tudjuk, hogyan gyártanak a háborús provokátorok ilyen incidenseket, amikor ez számukra előnyösnek és kívánatosnak látszik. Az Atlanti Egyezmény egyszóval ezt jelenti: ha az amerikai banditák őruletukben elhatározzák, hogy megkísérlik kalandor terveik megvalósítását, a világuralom erőszakos megteremtését, akkor a nyugateurópai népeket — az angolokat és franciákat, németeket és olaszokat, dánokat és norvégeket, belgákat és hollandokat — megpróbálják majd arra kényszeríteni, hogy vérüket ontsák a Wall Street érdekében.

Minthogy az Atlanti Egyezmény megszervezőinek közös célja az új világháború kiprovokálása, maguk köré gyüjtik a fasizmus összes utódait. Életrekeltik a német és japán imperializmust.

Az Atlanti Egyezmény résztvevőinek nem tiszta a lelkiismerete, és akár az ördög a tömjénfüsttől, úgy félnek attól, hogy valódi céljaikat és a jelenlegi nemzetközi helyzetben játszott gonosz szerepüket bármilyen nyilt nemzetközi fórumon megvitassák. 1951 tavaszán ismételten bebizonyították az egész világ előtt, mennyire félnek a közvéleménytől. A nyugati hatalmak képviselői a négy hatalom külügyminiszterhelyetteseinek 1951 tavaszán lezajlott párizsi értekezletén mereven elutasították a Szovjetuniónak azt a javaslatát, hogy a Külügyminiszterek Tanácsának ülésszaka vitassa meg az Atlanti Egyezmény jellegét.

A szovjet kormány a párizsi értekezleten a három nyugati hatalom képviselőinek 1951 június 20-án átnyujtott jegyzékében a következőt jelentette ki:

„A szovjet kormányt meglepi, hogy a három hatalom képviselői félnek beleegyezésüket adni ahhoz,

hogy az Atlanti Egyezmény kérdését a Külügyminiszterek Tanácsában megvitassák. Mint ismeretes, a szovjet kormánynak kölcsönös segélynyujtási egyezménye van Kínával, Lengyelországgal, Csehszlovákiával, Magyarországgal, Romániával, Bulgáriával, Finnországgal, végül Franciaországgal és Angliával. A szovjet kormánynak semmiféle ellenvetése sincs azzal szemben, hogy ezen egyezmények bármelyikét a Külügyminiszterek Tanácsában megvitassák, amennyiben azt a három hatalom kívánja. A szovjet kormány számára éppen ezért érthetetlen, miért nem hajlandó a három nyugati hatalom ugyanerre az útra lépni, miért nem hajlandó napirendre tűzni az Atlanti Egyezmény és a katonai támaszpontok kérdését. Hiszen nem puszta kíváncsiságról van itt szó, hanem arról, hogy enyhítsük a helyzet feszültségét és megkönnyítsük a béke fenntartásának ügyét.

A szovjet kormány ismét kijelenti, hogy az európai feszült helyzetet szülő valamennyi ok őszinte megtárgyalására törekszik"[4].

Az Amerikai Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország kormánykörei a szovjet kormány e javaslatának elutasításával ismételten bebizonyították, hogy politikájuk, mely az Atlanti Egyezményben testesült meg, fél a napfénytől. Céljukat azonban nem érték el, mert tetteikre a világ közvéleményének hatalmas fényszórói irányultak. Az egész világ szemében újból beigazolódott Sztálin elvtárs 1948 októberében elhangzott szavainak igazsága:

„A dolog úgy áll, hogy az Egyesült Államokban és Angliában az agresszív politika sugalmazói úgy vélik, ők nincsenek érdekelve abban, hogy megegyezzenek és együttműködjenek a Szovjetunióval. Nekik nem megegyezésre és együttműködésre van szükségük, hanem csupán megegyezést és együtt-

[4] Szabad Nép. 1951 június 21

működést hangoztató szólamokra, hogy, miután meghiúsították a megegyezést, a felelősséget a Szovjetunióra hárítsák, és ezzel «bebizonyítsák», hogy lehetetlen együttműködni a Szovjetunióval. A háborús gyujtogatók, akik új háborút akarnak kirobbantani, mindennél jobban félnek a Szovjetunióval való megegyezéstől és együttműködéstől, mert a Szovjetunióval való megegyezés politikája aláássa a háborús gyujtogatók pozícióját és tárgytalanná teszi ez urak agresszív politikáját"[5].

Az amerikai-angol imperialista blokk 1950 nyarán áttért a békeszerető népek elleni nyilt agressziós cselekményekre. Az Egyesült Államok és liszinmanista bábjai 1950 júniusában galád támadást intéztek a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen. Kirobbantották a koreai nép elleni rablóhábo rút, melynek során az amerikai beavatkozók szörnyű bestialitásukkal és gaztetteikkel kiérdemelték a népek undorát. Ebben a háborúban, melyet az amerikai hódítók az Egyesült Nemzetek Szervezetének lobogójával takarnak, Washington csatlósai, az atlanti tömb tagjai is résztvesznek. Az Egyesült Államok egyszersmind példátlan agressziós cselekményeket hajtott végre a nagy kínai nép ellen: elfoglalta Tajvan kínai szigetet és a Kínai Népköztársaságot blokád alá vette. Az amerikai imperializmusnak ezek az agresszív cselekedetei az egész világ előtt felfedték az Amerikai Egyesült Államok és a vezetése alatt álló agresszív atlanti tömb jelenlegi politikájának valódi jellegét és célkitűzéseit.

Ködfüggöny a béke ellen szőtt összeesküvés leplezésére

A világ közvéleménye már régen felfigyelt arra, hogy az Atlanti Egyezmény sok vonatkozásban megismétlése a fasiszta rablók — a hitleri Németország,

[5] *Sztálin* A bekeért 75 old

a fasiszta Olaszország és az imperialista Japán — hírhedt „antikomintern paktum"-ának, amely a második világháború kirobbantására, majd e paktum fasiszta kezdeményezőinek pusztulására vezetett. A két szerződés a történelmi helyzet különbözősége ellenére egy döntő körülményben rokon: mindkét szerződés reakciósok összeesküvése a béke, a haladás, a népek létérdekei, sőt léte ellen, a Szovjetunió ellen. Jellemző, hogy még az a szóözön is, amellyel az Atlanti Egyezmény védelmezői politikájuk valódi lényegét leplezni igyekeznek, úgy hasonlít a fasiszta antikomintern paktum résztvevőinek frazeológiájához, mint egyik tojás a másikhoz.

Az amerikai-angol támadó tömb politikusai kénytelenek látni, mennyire irtóznak a népek a háborútól. Ezért a legkülönbözőbb cselekhez folyamodnak, hogy országaik népeit tévútra vezessék és csalással az Egyesült Államok kormánykörei által előkészített új világháború poklába taszítsák őket. MacMahon amerikai szenátor, a kongresszus egyesített atomerőbizottságának elnöke, 1951 tavaszán a *Progressive* című folyóiratban megjelent cikkében, hasztalanul takargatva hazug frázisaival az Egyesült Államok agresszióját, a következőket írta:

„A kommunisták az utóbbi években mind Európában, mind Keleten súlyos vereségeket mértek ránk a propaganda területén. Kiemelkedő sikereket értek el annak a gondolatnak a terjesztésében, hogy az Egyesült Államok háborúra és hódításra törekszik. Amerikára rásütötték a «háborús gyujtogató» bélyegét és ezt a gondolatot ijesztő méretekben terjesztették el.

A Szovjetunió egyetlen puskalövés nélkül megfoszt bennünket legértékesebb fegyverünktől, nevezetesen attól a jóhírünktől, hogy országunk szenvedélyesen óhajtja az igazságosságon alapuló békét."

MacMahon szenátor mindebből az alábbi következtetést vonja le:

„Véleményem szerint a szenátusnak haladéktalanul világos nyilatkozatot kellene kiadnia Amerika szándékait illetően. Meggyőződésem szerint egy ilyen nyilatkozat nemcsak ellensúlyozná a stockholmi felhívás végzetes hatását, de le is nyomná a mérleget javunkra." E meggondolások alapján állította össze MacMahon atomszenátor az amerikai kongresszusnak azt a határozatát, amely az Amerikai Egyesült Államok uralkodó köreinek békeszeretetéről próbálta meggyőzni a szovjet népet és más országok népeit. Mint ismeretes, a szovjet sajtó annakidején ezt a határozati javaslatot Truman elnök kísérő üzenetével együtt a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének határozatával és N. M. Svernyiknek Trumanhoz intézett levelével egyidőben közölte. A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének határozata leszögezte: a szovjet kormány már kétízben javasolta, hogy az Egyesült Államok, Nagybritannia, Kína, Franciaország és a Szovjetunió egyesítsék erőfeszítéseiket a nemzetközi béke és biztonság fenntartására és kössenek békeegyezményt. Azonban annak ellenére, hogy a szovjet kormánynak ezt a kezdeményezését az egész világ békeszerető népei lelkesen támogatták és magukévá tették, az amerikai kormány változatlanul elutasítja az öt hatalom békeegyezményének megkötését célzó javaslatot. „A szovjet népnek nincsen oka kételkedni abban — állapította meg a Legfelsőbb Szovjet Elnökségének határozata —, hogy az amerikai nép szintén nem akar háborút. A szovjet nép azonban jól tudja, hogy egyes államokban vannak olyan erők, amelyek új világháború kirobbantására törekszenek, mivel ebben bizonyos körök meggazdagodásuk forrását látják."

A határozat a továbbiakban megállapította, hogy

sok felelős amerikai kormányhivatalnok, valamint kongresszusi tag kijelentései nyilt felhívásokat tartalmaznak a szovjet nép elleni agresszív háború kirobbantására, a barbár atomfegyver alkalmazására békés emberek tömeges kiirtása céljából.

„A szovjet nép nap mint nap arról győződik meg — folytatta a Legfelsőbb Szovjet Elnökségének határozata —, hogy az Amerikai Egyesült Államok kormányának politikája és tevékenysége különbözik a béke megőrzéséről szóló szóbeli nyilatkozataitól, éppúgy mint az amerikai nép békeszerető törekvéseitől, és előfeltételeket teremt a Szovjetunióval való viszony további megrontására, noha az Egyesült Államokat nem fenyegette és nem is fenyegeti semilyen veszély a Szovjetunió részéről"[6].

Rendkívül beszédes az a tény, hogy az amerikai kormány éppen abban az időben, amikor megküldte a Szovjetuniónak a szenátus és a képviselőház közös határozatát, felmondta az Egyesült Államok és a Szovjetunió között 1937 óta érvényben lévő kereskedelmi szerződést. Ugyanebben az időszakban fogadta el az amerikai kongresszus azt a törvényt, mely megtiltja bármilyen pénzügyi és gazdasági „segítség" nyujtását olyan országok részére, melyek árut exportálnak a Szovjetunióba és a demokratikus tábor más országaiba. Ezenkívül számos más rendszabályt is foganatosítottak, hogy ezek révén megszüntessenek minden normális gazdasági kapcsolatot az Egyesült Államok és a Szovjetunió között.

Az Egyesült Államok kormánykörei léptennyomon tapasztalhatják, hogy a Szovjetunióval szemben követett ellenséges politikájuk egyre növekvő nyugtalanságot vált ki az egész világ békeszerető népeinek körében. Ez indítja őket arra, hogy újból a közvélemény megtévesztésére szánt különféle

[6] Szabad Nép 1951 augusztus 8.

manőverekhez folyamodjanak. A soronkövetkező ilyen manővert az amerikai vezetők közvetlenül azután hajtották végre, hogy az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország külügyminisztereinek washingtoni értekezletén és az Atlanti Szövetség Tanácsának ottawai ülésszakán (1951 szeptember) elhatározták: meggyorsítják a béke, demokrácia és szocializmus tábora elleni agresszív háború előkészületeit.

1951 október 5-én a moszkvai amerikai nagykövet közölte a Szovjetunió külügyminiszterével, hogy meg szeretné vele tárgyalni az amerikai-szovjet viszony megjavításának kérdését. A szovjet kormánynak az Egyesült Államok kormányához intézett, 1951 október 18-án közzétett nyilatkozata leleplezi ennek a manővernek jellegét és értelmét. Ez az okmány megállapította: az Egyesült Államok cselekedetei nyilt ellentmondásban vannak azokkal a fogadkozásokkal, miszerint az Egyesült Államoknak semilyen agresszív szándékai nincsenek a Szovjetunió irányában és a két ország közötti viszony megjavítására törekszik. Az Egyesült Államok cselekedetei azt bizonyítják, hogy az Egyesült Államok kormányának egyáltalán nem a béke fenntartása a gondja. Az amerikai követnek azokra a megjegyzéseire, amelyek a Keszonban folyó koreai fegyverszüneti tárgyalások eredménytelensége esetén előálló „nemkívánatos következményekre" és „lehetséges kellemetlenségekre" vonatkoznak, a szovjet kormány nyilatkozata a következőket válaszolja:

„Ha a szovjet-amerikai viszony romlásáról van szó, akkor aligha lehet elképzelni, hogy ez a viszony még jobban romolhat, miután Truman elnök kijelentette az egész világnak, hogy a Szovjetunióval való megegyezés papírrongyot sem ér. Ilyen körülmények között komolyan lehet-e venni a szovjet-amerikai viszony megjavítását kívánó nyilatkozatot? Nem

helyesebb-e feltenni, hogy az Egyesült Államok kormánya a valóságban nem törekszik a szovjet-amerikai viszony megjavítására és a Szovjetunióval való együttműködésre és csak az az érdeke, hogy beszéljen az együttműködésről és megegyezésről?"[7]

A szovjet kormány mindamellett, békepolitikájához hűen, újból kifejezte nyilatkozatában azt a készségét, hogy megvizsgálja a Szovjetunió és az Egyesült Államok között fennálló valamennyi fontos és rendezetlen kérdést, valamint megvitassa a nemzetközi kapcsolatok megjavítását célzó rendszabályokat.

1951 október 10-én, vagyis 5 nappal Kirk nyilatkozata után Truman aláírta a kongresszus által elfogadott „kölcsönös biztonsági" törvényt. Ez a törvény a nemzetközi kapcsolatok történetében példa nélkül álló agresszív cselekedet a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen. A törvény különleges keretben 100 millió dollárt irányoz elő a demokratikus tábor országaiban élő „bármely kiválasztott személy" tevékenységének pénzelésére, „vagy olyan személyekére, akik ezekből az országokból elmenekültek. A pénzt akár arra fordítják, hogy az Atlanti Egyezmény Szervezetét támogató fegyveres erők osztagaiba tömörítsék őket, akár más célra". Tehát arról van szó, hogy pénzeljék a Szovjetunióból és a népi demokratikus országokból megszökött háborús bűnösök és hazaárulók felforgató tevékenységét, hogy fegyveres csoportokat szervezzenek a demokratikus tábor országaiban folytatandó diverzió és kémkedés céljára.

A szovjet kormány erélyes tiltakozást jelentett be ez ellen az agresszív cselekmény ellen, amely a nemzetközi jog normáinak példátlan megsértését jelenti és félreérthetetlenül az Egyesült Államok és

[7] Szabad Nép. 1951 október 19.

a Szovjetunió közötti visszony további megrontására irányul. A szovjet kormány kijelentette, hogy e cselekedetért minden felelősség az Egyesült Államok kormányát terheli.

A szovjet közvélemény és az egész világ demokratikus közvéleménye óriási felháborodással fogadta a szemmértéküket vesztett amerikai imperialisták hallatlan tervét, hogy felforgató tevékenységet végző titkos fegyveres csoportokat szerveznek.

Az Atlanti Egyezmény egy új világháború előkészítését szolgálja, hogy az amerikai imperializmus megvalósíthassa őrült világuralmi terveit. Megcáfolhatatlanul bizonyítja ezt az atlanti tömb egész tevékenysége az elmúlt időszakban (1949—1951).

Az Atlanti Egyezmény előkészítésének időszakában, 1948 szeptember 30-án, Hanson Baldwin közismert katonai szemleíró ezt írta a *New York Times* hasábjain: az atlanti katonai szövetség létrehozása „azt a feladatot tűzi az Egyesült Államok elé, hogy megtegye a következő lépéseket a földgolyóért folytatott harcban". Ezek a „következő lépések" nem is várattak soká magukra.

Az amerikai katonai támaszpontok a népek biztonságát fenyegetik

Az Atlanti Egyezmény ürügyül szolgált arra, hogy az amerikai imperialisták szakadatlanul bővítsék és az egész földkerekségre kiterjesszék katonai támaszponthálózatukat.

1945 szeptember 5-én Hensel, az amerikai haditengerészeti miniszter helyettese egy sajtókonferencián az Amerikai Egyesült Államok háború utáni feladatát abban jelölte meg, hogy „mégjobban kifejlessze a Csendes-óceánt átfogó haditengerészeti támaszpontok gigantikus háború utáni gyűrűjét, úgy,

hogy a régebben Angliához tartozó támaszpontokat is bekapcsolja".

George Marion „Az amerikai birodalom" című könyvében közölt adatok arról tanúskodnak, hogy az Amerikai Egyesült Államok 60-nál több befolyási övezetet és stratégiai területet szerzett, melyeknek összterülete 32,8 millió négyzetkilométer, lakossága pedig 245 millió fő. A második világháború folyamán több mint 30 millió négyzetkilométer kiterjedésű és 223 millió főnyi lakosságot számláló területet kaparintott meg. Az agresszív atlanti tömb megalakításával azonban még nagyobb méreteket öltött az az amerikai politika, amely a világ minden részén katonai támaszpontok létesítésére törekszik. Az Atlanti Egyezmény értelmében az abban résztvevő nyugateurópai országok százával engedték át az amerikai militaristáknak a légi és haditengerészeti támaszpontokat.

Az ujságok naponta közölnek olyan híreket, hogy Angliában, Franciaországban, Olaszországban, Dániában, Norvégiában, Belgiumban, Hollandiában, valamint a nyugateurópai államok gyarmatain az Egyesült Államok fegyveres erői repülőtereket, kikötőket és stratégiai pontokat szállnak meg az Atlanti Egyezmény és a vele kapcsolatos rabló megállapodások alapján. Az Egyesült Államok az Atlanti-óceánon, a Csendes-óceánon, valamint más távoli tengereken is létesítettek légi és haditengerészeti támaszpontokat — olyan körzetekben, melyek többezer kilométernyi távolságra fekszenek ugyan az Egyesült Államok határaitól, de annál közelebb esnek a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a népi demokratikus országok határaihoz. A keleti és a nyugati féltekén egyaránt állandóan nő az amerikai katonai támaszpontok száma. Egész államok, különösen olyanok, melyek közel esnek a Szovjet-

unió határaihoz, válnak az amerikai fegyveres erők felvonulási területévé.

Nyugat-Európa majdnem minden kapitalista államának területén helyeztek el amerikai fegyveres erőket, különösen pedig légierőket.

1951 júniusában az atlanti tömbhöz tartozó országok külügyminiszterhelyetteseinek az amerikai Spofford vezetése alatt működő bizottsága jóváhagyott egy, az amerikai külügyminisztériumban készült határozatot, melynek értelmében az Atlanti Egyezményben résztvevő országok területén amerikai csapatokat szállásolnak be. Erről az okmányról, amely törvényesíti Anglia, Franciaország, Olaszország és más nyugateurópai országok béke idején való amerikai megszállását, még kezdeményezői is elismerték, hogy „példanélküli".

1951 szeptemberében az Atlanti Szövetség Tanácsának ottawai ülésszaka határozatot hozott a Nyugat-Európában lévő amerikai katonai támaszpontok hálózatának további kibővítéséről. Ezt követően szeptember végén Truman aláírta azt a törvényt, mely 5 milliárd 864 millió dollárt irányoz elő katonai támaszpontok építésére az Egyesült Államokban és külföldön. Jellemző, hogy az engedélyezett összeg legnagyobb részét — közel 3,5 milliárd dollárt — a légi támaszpontok fejlesztésére fordítják, melyeknek agresszív rendeltetését maga az amerikai sajtó széltében reklámozza.

Az amerikai politikusok olyan színben igyekeznek feltüntetni az egész földkerekségre kiterjedő agresszív amerikai támaszponthálózat kiépítését, megerősítését és bővítését, mintha ezzel a politikával az Egyesült Államok biztonságát óhajtanák szolgálni. Mindez merő hazugság, mert az Egyesült Államok idegen területeken létesített katonai támaszpontjai, jellegüknél és elhelyezésüknél fogva, világosan elárulják az amerikai militaristák céljait: a

Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság és a népi demokratikus országok területeinek elfoglalását.

Az amerikai katonai támaszpontok agresszív rendeltetése különösen kitűnik abból, hogy a Pentagon (az Egyesült Államok Hadügyminisztériuma) főleg olyan körzetekben igyekszik támaszpontokat létesíteni, ahonnan a Szovjetunió területét és létfontosságú központjait a legrövidebb légi és tengeri úton lehet megközelíteni. Az amerikai militaristák elsősorban a Közel- és Közép-Keletet, Nyugat-Európát, Japánt, valamint a Sarkvidéket és a körülötte fekvő területeket: a Skandináv országokat, Izlandot, Grönlandot, Kanadát és Alaszkát tekintik ilyen körzeteknek. Az amerikai militarista vezető körök és sajtójuk kénytelenek beismerni az amerikai katonai támaszpontrendszer agresszív voltát. A monopóliumok sajtójának zöme, valamint az Egyesült Államok sok hivatalos személyisége nyiltan azt tartja döntő szempontnak az Egyesült Államok támaszpontjainál, hogy milyen közel vannak ezek a Szovjetunió legfontosabb politikai és gazdasági központjaihoz.

A *New York Times* 1951 február 24-én azt írta, hogy az amerikai és angol haditengerészeti erők vezetői a Földközi-tengert tekintik az Oroszország szívébe vezető útnak. A lap a továbbiakban azt írja, hogy „van egy erős irányzat — ez az elkövetkező hónapokban szemmelláthatóan érezteti majd hatását —, melynek képviselői úgy vélik, hogy az Egyesült Államoknak biztosítania kell a bejáratot Oroszország déli szárnyához s ez a Földközi-tengeren levő haditengerészeti erőkkel érhető el". Azonkívül „meg kell találni a módot arra, hogy — az Atlanti Egyezmény Szervezetén belül vagy ezen kívül — Törökország, Görögország, egyes közelkeleti országok és esetleg Jugoszlávia és Spanyolország erőit egy csomóba, egyetlen földközitengeri ökölbe lehessen összefogni".

A *Reporter* című amerikai folyóirat ugyanilyen

nyiltsággal fecsegi ki az Egyesült Államok kormánykö-reinek agresszív terveit:

„Bármely, a tengert és a levegőt uralma alatt tartó ország számára a Földközi-tenger a nagy út a Szovjetunió központi részei felé."

Az Egyesült Államok által kitervelt úgynevezett „középkeleti parancsnokság" éppen ezeken az elgondolásokon nyugszik. A hírhedt Truman-elv már 1947 tavaszán leszögezte, hogy Amerikának a Földközi-tenger keleti részéhez, főként Törökországhoz — amely közvetlenül határos a Szovjetunióval — különleges „érdekei" fűződnek. Az atlanti tömb vezetői a „középkeleti parancsnokság" létesítésével az egész Közép- és Közel-Kelet nagykiterjedésű területét agressziójuk támaszpontjává igyekeznek kiépíteni.

Ez a cél nyiltan kifejezésre jutott abban az 1951 október 14-én közzétett felhívásban, amit az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország és Törökország számos közép- és közelkeleti államhoz — Egyiptomhoz, Szíriához, Libanonhoz, Irakhoz, Szaud-Arábiához, Jemenhez, Izraelhez és Jordániához — intézett. A „középkeleti szövetséges parancsnokság" terve szerint az Atlanti Egyezmény Szervezete fegyveres erőket fog tartani a Közel- és Közép-Kelet országaiban, a hadvezetőség főhadiszállása pedig Egyiptomban lesz. Washington és az agresszív atlanti tömbben levő partnerei azt követelik, hogy Egyiptom és a többi közelkeleti állam bocsásson e vezérkar rendelkezésére fegyveres erőket, katonai támaszpontokat, közlekedési eszközöket, kikötőket és egyéb objektumokat.

A Közép- és Közel-Kelet népeiben a felháborodás viharát váltotta ki az a nyiltan bevallott terv, hogy az atlanti tömb szervezői nyolc országot akarnak megszállni. Ezeknek az országoknak a népei, amelyek már megismerték a gyarmati elnyomás s

az angol és a francia imperializmus jármának minden keservét, nagyon jól megértik, hogy a gyarmatosítók hadseregeinek beözönlése, akik mindig a „védelem", az „oltalmazás" és a „kulturális fejlődés előmozdítása" demagóg jelszavait hangoztatják, milyen szerencsétlenséget jelent.

A szovjet kormány 1951 november 21-én Egyiptom, Szíria, Libanon, Irak, Szaud-Arábia, Jemen és Izrael kormányához intézett jegyzékében a következőket szögezte le:

„Ha a Közel- és Közép-Kelet országait külföldi csapatok szállják meg és a középkeleti parancsnokság megalakítására vonatkozó tervek értelmében ezeken a területeken idegen katonai támaszpontokat létesítenek, ezek az országok feltétlenül el fogják veszíteni függetlenségüket és szuverenitásukat és néhány nagyhatalom fennhatósága alá kerülnek, amelyek majd saját agresszív céljaik érdekében igyekeznek felhasználni e területeket, nyersanyagaikat, olajukat, gyapotjukat stb."

A szovjet kormány jegyzéke hangsúlyozta, hogy a közel- és középkeleti országok védelmének érdekeire való hivatkozással az atlanti tömb hasztalanul akarja leplezni a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen irányuló katonai rendszabályait.

Az atlanti tömbnek a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen készülő felvonulási területén az egyik legfontosabb támaszpont az Olaszországgal kötött békeszerződés alapján létesített Trieszt Szabad Terület lett. Az Egyesült Államok és Anglia, megszegve nemzetközi kötelezettségeiket, megszállták Trieszt Szabad Területet és azt katonai és haditengerészeti támaszpontjukká változtatták.

Az Egyesült Államok fokozza háborús előkészületeit Európa délkeleti részén. Ezzel kapcsolatban Olaszország kormányköreit igyekszik még jobban az agresszív atlanti tömb szekeréhez kötni, egyszer-

smind támogatja a fasiszta Tito-klikket, amely kiszolgáltatja Jugoszláviát az amerikai-angol imperializmusnak. Ezt a célt szolgálja az Egyesült Államoknak az a terve, hogy Trieszt Szabad Területet osszák fel Olaszország és Jugoszlávia között.

A szovjet kormány 1951 november 17-én jegyzéket intézett a trieszti kérdésben a három nyugati hatalom kormányához és ebben többek között a következőket jelentette ki:

„Az Egyesült Államok, Nagybritannia és Franciaország kormánya az olasz és a jugoszláv kormány részvételével előkészíti Trieszt Szabad Terület felosztását Olaszország és Jugoszlávia között... Trieszt Szabad Terület Olaszország és Jugoszlávia közötti felosztásának az a célja, hogy Trieszt Szabad Területet, valamint embertartalékait és anyagforrásait felhasználják az Atlanti Szövetség háborús terveinek megfelelően. További célja, hogy Trieszt térségét mint az Egyesült Államok és Nagybritannia állandó katonai és haditengerészeti támaszpontját megerősítse"[8].

A tények tehát nem hagytak semmi kétséget abban a tekintetben, hogy az Atlanti Egyezmény alapján a kapitalista országokban létesített amerikai katonai támaszpontoknak mi a valódi rendeltetésük. Ezeknek a támaszpontoknak az Egyesült Államok védelmi feladataihoz és biztonsági érdekeihez semmi közük sincs. E támaszpontokat agresszív célokra létesítik. Az amerikai militaristák, az új világháború gyujtogatói, kizárólag a békeszerető országok ellen irányuló támadás felvonulási területeinek tekintik őket. Az amerikai haditámaszpontok nem az Egyesült Államok biztonságát szolgálják, hanem ellenkezőleg, halálos veszélyt jelentenek e biztonságra nézve, s ezt már az amerikai nép is kezdi megérteni.

---

[8] Szabad Nép. 1951 november 20.

„Az amerikai nép kezdi megérteni — mondotta Malenkov elvtárs —, hogy ha a háborús uszítók új öldöklést szerveznek, akkor az anyák, feleségek, nővérek, gyermekek bánata az amerikai szárazföldet sem kerüli el. Ez a bánat pedig szörnyű. A háborús uszítók elkerülhetetlenül elmerülnek benne és belefulladnak“[9].

Hajsza ágyútöltelékért

Az Atlanti Egyezménnyel szervesen összefüggenek azok a tervek, hogy a nyugateurópai országok embertartalékait tömegesen ágyútöltelékül használják fel a világuralomra áhítozó amerikai imperialisták agresszív háborújában. Nem titok, hogy az amerikai militaristák idegen kezekkel akarnak hadat viselni. E tervek alapja az a törekvésük, hogy becsapják az egyszerű amerikaiakat és elhitessék velük azt az ostobaságot, hogy az amerikai lakosságnak nem kell majd viselni a Wall Street monopolistái által szított új világháború terhét.

Az amerikai politikusok olykor maguk is kénytelenek beismerni egyaránt esztelen és aljas terveiket. Annakidején nagy port vert fel Cannon kijelentése (Cannon a képviselőház költségvetési bizottságának elnöke). 1949 április 13-án, miután leszögezte, hogy az amerikai imperialisták az Atlanti Egyezmény révén atombombázók számára alkalmas támaszpontokhoz jutnak, ehhez még hozzáfűzte a következőket: „Nem kötelező, hogy a jövendő háborúban odaküldjük (Európába) saját szárazföldi csapatainkat, mint ezt a legutóbbi háborúban tettük. Fel kell szerelnünk más országok katonáit: inkább azok küldjék pusztulásba a saját ifjúságukat, mint mi a miénket.“

[9] *Malenkov.* Új diadalok felé. Szikra 1950. 24. old.

Cannonnak ez a kannibáli kijelentése viharos felháborodást váltott ki az európai országokban. Amikor azonban ez az őrjöngő emberevő így kifecsegte terveit, ezzel az új világháború amerikai gyujtogatóinak számítását fedte fel. És nem véletlen, hogy a washingtoni hivatalos személyiségek unos-untalan visszatérnek erre a tervre.

A szenátus külügyi bizottságában 1951 július 27-én elhangzott felszólalásában Marshall, az Egyesült Államok akkori hadügyminisztere a következőket mondotta: „Felkínált dollárjainkkal nem a saját, hanem mások katonáit akarjuk felfegyverezni. Inkább dollárokkal, mint katonákkal járulunk hozzá a dologhoz. Katonákról a többiek (Nyugat-Európa országai) gondoskodnak."

Marshall a vita folyamán észbekapott, hogy többet fecsegett a kelleténél és megpróbálta kijelentésének nyilvánosságra jutását megakadályozni, de már késő volt. Jellegzetes az az érvelés, amivel Marshall szavainak a nyilvánosság előtt való eltitkolását kérte: mint mondotta, ilyenfajta kijelentések nem keltenek jó benyomást külföldön. Fején találta a szöget!

Jól tudjuk, hogy az amerikai militaristák nem üres szavakat hangoztatnak: nyugateurópai partnereikkel együtt már régóta az új világháború előkészítésén dolgoznak. Az Atlanti Egyezmény alapján nagy sietséggel tákolják össze a támadó hadsereget. A támadó hadsereg főhadiszállását Franciaországban ütötték fel. E vezérkar megbízottaiként amerikai tábornokok tartanak szakadatlan szemléket az atlanti tömbben résztvevő országok hadseregei fölött; az érdekelt országok kormányait folytonos szemrehányásokkal illetik, hogy a támadó háború előkészítésében nem tanúsítanak kellő buzgalmat, parancsokat osztogatnak a katonai szolgálati idő meghosszabbítására, a csapatok létszámának

növelésére, a gazdaság erőltetett ütemű militarizálására.

Az úgynevezett Atlanti Szövetség Tanácsának 1951 november végén Rómában megtartott ülésszakán az Egyesült Államok azt a követelést terjesztette a nyugateurópai államok képviselői elé, hogy még gyorsabb ütemben szállítsák az ágyútölteléket Eisenhowernek. Az amerikai imperialisták azt követelték, hogy a nyugateurópai csatlós országok kormányférfiai 1952 nyaráig legalább 40 hadosztályt bocsássanak Eisenhower rendelkezésére, ebből hetet az angolok, tizet-tizenkettőt a franciák, ötöt-hatot az olaszok, négyet a Benelux államok, hármat pedig a norvégek és dánok[10]. Vígaszképpen közölték a dollár nyugateurópai rabszolgáival, hogy az Egyesült Államok ugyancsak 8—10 hadosztályt küld át az óceánon azoknak az amerikai csapatoknak a kiegészítésére, amelyek már eddig is a marshallizált országok földjét taposták a megszállók arcátlanságával.

Mint a sajtóközleményekből kitűnik, a római ülésszakon a nyugateurópai országok képviselői pénzügyi és gazdasági nehézségekre való hivatkozással engedményeket próbáltak kialkudni az amerikai imperialistáktól. Eisenhower erre nyiltan megfenyegette őket, hogy a Washingtonnak engedelmeskedő bonni bábkormány által összetákolt hadosztályoknak fogja az elsőséget biztosítani. Az Egyesült Államok „európai védelmi közösség"-nek elkeresztelt vazallus hadseregének magvát a német fasiszta fegyveres erőknek kell alkotniok. Ebben a „közösségben", amelyet kíméletlen marakodás szag-

[10] Az 1952 februárjában megtartott lisszaboni konferencia a felállítandó hadosztályok számát 1952 végéig 50-re emelte. Ezen belül emelkedett a tagállamoktól követelt hadosztályok száma. — *Szerk.*

gat belülről, a hitlerista tábornokok vezénylete alatt álló SS-ezredeknek kell majd a házőrző kutya szerepét játszaniok.

Az amerikai imperialisták agresszív terveikben tekintélyes helyet biztosítanak a jugoszláv népet szolgaságban tartó Tito-klikknek, és fokozott várakozással tekintenek Jugoszlávia felé az olcsó ágyútöltelék reményében. Truman 1951 április 16-án levelet intézett az amerikai kongresszushoz a titóista Jugoszláviának nyujtandó úgynevezett amerikai „segéllyel" kapcsolatban. Levelében nyiltan kijelentette: a „segély" feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a világnak ebben a részében „érvényesüljenek az Egyesült Államok stratégiai érdekei". Az amerikai imperialisták cinikus leplezetlenséggel, a rabszolgakereskedők nyelvén tárgyalták meg a belgrádi fasiszta bandának nyujtandó pénzügyi „segély" kérdését. Lucas, Illinois állam demokratapárti szenátora támogatta Truman javaslatát és a következőket jelentette ki: „38 millió dollárért 32 jugoszláv hadosztályt kapunk akkor, amikor egyetlen amerikai hadosztály felszerelése és fenntartása 176 millió dollárba kerül évenként." Ugyanilyen nyiltan fejezte ki magát Taft szenátor: „Csang Kaj-sek hadserege Kína ellen, Tito hadserege a Szovjetunió ellen használható fel diverziós erő gyanánt..."

Az amerikai militaristák megparancsolják atlanti tömbbeli partnereiknek a fegyverzet szabványosítását, a haditermelés kibővítését, előírják a haditermelés arányait és megoszlását, valamint az agresszív háború katonai-gazdasági bázisa megteremtésének programját. Az atlanti tömb országainak katonai egységei résztvesznek az amerikai imperializmus koreai rablókalandjában. Ezt a közös koreai agressziót a tengerentúli politikusok és stratégák az általuk előkészített új világháború véres főpróbájának tekintik.

A német és japán imperializmus feltámasztása

Az Atlanti Egyezmény elválaszthatatlanul összefügg Nyugat-Németország és Japán remilitarizálásának kalandorpolitikájával. Ezzel a politikájukkal az amerikai és angol imperialisták megsértik az általuk aláírt nemzetközi megállapodásokat. A győztes hatalmak a potsdami egyezményben kinyilatkoztatták azt az eltökélt szándékukat, hogy a német militarizmus újjáéledésének útját állják, megóvják az európai népek biztonságát és a jövőben meg fognak előzni minden Németország felől jövő agressziót. Az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormánya ezzel szemben Nyugat-Németország újrafelfegyverzésének politikáját folytatja, szoros egységet alkot Adenauer bonni bábkormányával, hogy Nyugat-Németországot minél hamarabb ágyútöltelékszállítóvá, fegyvergyárrá és a békeszerető európai országok elleni támadás felvonulási területévé tegye.

Az Egyesült Államok bonni bábjai a militarizmus felélesztésének politikáját űzik. A megvert hitlerista tábornokokat — Haldert, Guderiant, Speidelt, Heusingert és másokat — bevonták a nyugati hatalmak agresszív terveinek megvalósításába. Az amerikai-angol kormánykörök bekapcsolják Nyugat-Németországot az atlanti tömbbe. Valójában Nyugat-Németország már régóta nemcsak tagja az atlanti csoportosulásnak, hanem egyik pillére a hírhedt atlanti politikának, Washington nyugateurópai támasza.

Mint ismeretes, az amerikai imperialisták a második világháború alatt szoros kapcsolatokat tartottak fenn a színfalak mögött a német imperialistákkal. Az amerikai és német bankok és monopóliumok képviselői, valamint a két ország politikai és katonai felderítői csendes svájci szállodákban, Lisszabonban,

Stockholmban és más helyeken találkoztak. A Szovjetunió háta mögött titkos megbeszéléseket folytattak a különbékéről, a föld térképének átalakításáról és a háború utáni időkre vonatkozó tervekről. Még alig száradt fel a tinta a Németország demilitarizálására és demokratizálására vonatkozó potsdami megállapodásokon, amikor John Foster Dulles, a Wall Streetnek az új világháború előkészítésével megbízott rendkívüli meghatalmazottja kijelentette, hogy a Ruhrvidéket — a német agressziónak ezt a kovácsműhelyét — teljes egészében meg kell őrizni és helyre kell állítani. Az Atlanti Egyezmény előkészítése idején pedig Flanders amerikai szenátor, midőn Delaware város egyetemén beszédet tartott és kifejtette a Szovjetunió elleni támadó háború programját, azt javasolta az amerikaiaknak, hogy „Németországot vegyék kiindulópontul". Mint mondotta, az amerikai imperializmus szárazföldi erői „az európai országok népeiből fognak állni".

A *Daily News* című chicagói ujság 1949 március 23-án a következőket írta:

„Az Atlanti Egyezményhez hasonló katonai szövetség minden optimista állítás ellenére sem tekinthető a béke érdekében tett lépésnek. Ez a szövetség — háborús készülődés. Következésképpen meg kell teremteni a realisztikus feltételeket ahhoz, hogy Németország erőit hozzáadjuk a szövetségesek európai katonai potenciáljához..."

Az amerikai politikusok már jó ideje nem csinálnak titkot abból, hogy az „európai hadsereg" alapjaként a nyugatnémetországi zsoldosokat, a hitlerfasisztákat és a reváns után áhítozókat akarják felhasználni. A Ruhrvidék hadiiparában pedig az európai agresszió legfőbb fegyvertárát látják. Éppen ezt a célt követi a Washington által kikényszerített Pleven-terv és Schuman-terv.

A Pleven-terv és a Schuman-terv amerikai ter-

vek, amelyeket szemfényvesztésül és a nép becsapására e két reakciós francia miniszter nevének címkéjével láttak el. A Pleven-tervnek az a célja, hogy a reguláris német hadsereget hitlerista tábornokok vezetése alatt újjászervezze. A Schuman-terv a nyugatnémetországi hadigazdasági potenciál, az amerikai és német militarista monopolisták kezében lévő ruhrvidéki hadiipar helyreállítását jelenti. Mindkét terv Nyugat-Németország újrafelfegyverzését jelenti, ami a népek békéjét és biztonságát fenyegeti.

A féktelen revánskövetelésekkel fellépő tegnapi hitleristák vezetése alatt álló Nyugat-Németország újrafelfegyverzése a világ népeinek egyre növekvő felháborodását váltja ki. Ezért próbálják az atlanti tömb vezetői minden eszközzel leplezni, hogy Nyugat-Németországban a német fasiszta hadsereget támasztják fel. A Pleven-terv is ennek az álcázásnak eszköze.

Ez a terv az úgynevezett „európai hadsereget" akarja létrehozni, mely számos európai ország, többek között Nyugat-Németország csapatait is egyesítené. A Pleven-terv értelmében az újjászervezett német hadsereg az egyesített nyugateurópai hadsereg része lenne. Az egykori hitlerista tábornokok azonban az egyenjogúság ürügyén uralkodó helyzetet igyekeznek biztosítani megalakítandó csapataik számára az „európai hadseregben". Követelésüket az amerikai militaristák is támogatják, akik a német fasiszta csapatokat tekintik a legütőképesebb erőnek agresszív terveik megvalósítása számára.

1951 szeptemberében, az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország külügyminisztereinek washingtoni értekezletén, majd az Atlanti Szövetség Tanácsának ezt követő ottawai ülésszakán elfogadták azt az amerikai javaslatot, hogy nyugatnémet egységeket állítsanak fel és ezeket illesszék be az euró-

pai hadseregbe. Eredetileg a nyugatnémet revánshadsereg létszámát 250 000 tisztben és katonában állapították meg. De ki hiszi — ismerve a szóbanforgó hadsereg megszervezésében résztvevő guderiánok és halderek ragadozó természetét —, hogy a német revánsisták megállnak félúton?[11] A Schuman-terv a nyugateurópai „montán-unió" (bánya- és kohóipari egyesülés) létrehozásáról szóló szerződésben öltött testet, amit Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia és Luxemburg kormánya a bonni protektorátus kormányával együtt 1951 április 18-án írt alá. Ez az amerikai terv még az előkészület stádiumában volt, amikor szószólója, Schuman francia külügyminiszter azt mondotta, hogy „az európai országok szén- és acéltermelése egyesítésének terve megnyithatja az utat az érdekelt országok, vagyis Németország, Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia és Luxemburg katonai együttműködése felé". Ezzel Schuman beismerte, hogy a nevét viselő amerikai terv háborús célokat követ.

Arról van szó, hogy a Ruhrvidék nehéziparát az új világháború előkészítésére akarják felhasználni. A Ruhrvidék nehézipari mágnásai, akik annakidején a császári imperializmus, majd a hitleri rablóbanda támaszai voltak, most a legnagyobb készséggel támogatják az amerikai imperializmus agresszív terveit.

A Schuman-terv megakadályozza Nyugat-Németország békegazdaságának fejlődését. Célja, hogy a békegazdaság rovására minden rendelkezésre álló eszközzel felduzzasszák a haditermelést. A nyugateurópai „montán-unió" létrehozásával a német mono-

[11] A lisszaboni konferencia határozatot hozott, mely szerint az 1952 végéig felállítandó 50 hadosztályból álló hadseregben Nyugat-Németország már első lépésként 12 hadosztállyal vesz részt. Ebből 6 páncéloshadosztály mintegy 330 harckocsival és 6 motorizált hadosztály mintegy 200 hozzácsatolt harckocsival. Ehhez jön még egy 1 800 hadirepülőgépből álló légierő — *Szerk.*

polisták — Hitler egykori gazdái és a Wall Street monopóliumainak mai fegyvertársai — lehetőséget nyernek arra, hogy ellenőrzésüket az egyesüléshez tartozó más nyugateurópai államok iparára is kiterjesszék.

A szovjet kormány a francia kormányhoz 1951 szeptember 11-én intézett jegyzékében rámutatott arra, hogy a francia kormanynak az Egyesült Államok és Nagybritannia kormányával együttesen foganatosított intézkedései a Nyugat-Németország agresszív erőivel kötendő katonai szövetség nyilt előkészületeinek jellegét öltik es mint ilyenek, nemcsak a francia-szovjet szerződéssel és a potsdami egyezménnyel állanak ellentétben, hanem a német agresszió megismétlődésének veszélyét teremtik meg. A szovjet kormány ismételten figyelmeztette jegyzékében a francia kormányt arra a felelősségre, amit az előállott helyzetért és a belőle folyó következményekért visel.

Washingtonnak és csatlósainak politikája, Nyugat-Németország újrafelfegyverzése azt jelenti — ha sikerrel jár —, hogy állandósul Németország kettészakítottsága, továbbá, hogy az ország nyugati zónái még fokozottabban az amerikai imperializmus rabságába kerülnek. Ez a reakciós politika kiáltó ellentétben van a német nép létérdekeivel. Nyugat-Németország népét nyomorba és jogfosztottságba dönti, a németek közötti testvérháborúval és a német állam nemzeti katasztrófájával fenyeget. A megvert hitlerista tábornokok, az SS-gonosztevők és a monopóliumok urai az amerikai imperializmus hűséges kiszolgálói Németországban. A lakosság tömegei viszont Németországban is csakúgy mint más országokban a békére, a nemzeti egységre, a demokráciára és a függetlenségre törekednek.

A bonni bábkormány lakáji előzékenységgel siet az atlanti tömb rendelkezésére bocsátani a nyu

gatnémet hadosztályokat. „Washingtonban a Pentagon tábornokai nem várhatnak a végtelenségig. Azt kívánják, hogy a német katonák toborzása januárban megkezdődjék" — írta 1951 november 17-én Pertinax francia ujságíró. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország külügyminiszterei 1951 novemberében megtartott párizsi értekezletükön bejelentették, hogy Nyugat-Németországot „bekapcsolják" az atlanti tömbbe, aminek legfőbb célja éppen a Wehrmacht újjáélesztése (ha mindjárt az Egyesült Államok külföldi zsoldos légiója formájában is). Az amerikai-angol imperialisták mindenáron biztosítani akarják Nyugat-Németországot az atlanti tömb számára, mint a legfőbb ágyútöltelékszállítót s mint a Szovjetunió és a népi demokratikus országok elleni háború megindításának legfontosabb felvonulási területét.

Az atlanti tömb vezetői eleinte a porhintés kedvéért „regionálisnak" (vagyis földrajzi határok közé szorítottnak), csupán az „atlanti térségre" érvényesnek igyekeztek feltüntetni szerződésüket. Most már azonban mindinkább feleslegesnek tartják ezt a kendőzést. E tekintetben jellegzetes volt a konzervatív Edennek, Churchill jobbkezének nyilatkozata. Eden egyik beszédében nyiltan kijelentette: elérkezett az ideje, hogy az atlanti rendszert az egész földkerekségre kiterjesszék, beleértve Ázsiát és a Csendesóceán térségét is.

Eden nem mondott újat. Az agresszió és a katonai kalandok céljára összetákolt atlanti tömb már régóta feszült nemzetközi helyzetet teremt nemcsak Európában, hanem az egész világon. Miután az amerikai imperialistáknak Csang Kaj-sek bandájára feltett tétje Ázsiában a legcsúfosabban elveszett, a washingtoni hazárdjátékosok elhatározták, hogy a legnagyobb sietséggel feltámasztják a japán militarizmust. Az amerikai politikusok Európában a re-

vánsra áhítozó német militaristákat tartják fő szövetségesüknek, Ázsiában pedig a japán militaristákat tekintik legerősebb támaszuknak.

Washington és csatlósai Japánnal szemben követett egész politikájának célja, hogy mentől hamarabb életre keltsék a japán militarizmust. Ezt a célt szolgálja a Japánnal kötött különbéke, amit John Foster Dulles háborús gyujtogató készített elő és az amerikai-angol blokk országai 1951 szeptemberében San Franciscóban írtak alá. Ez a hazug módon békeszerződésnek nevezett egyezmény valójában a háború eszköze és egy új távolkeleti háború alapjait rakja le.

Az amerikai imperialisták a Japánnal kötendő békeszerződés előkészítéséből és aláírásából kirekesztették a nagy kínai népet, noha ez hatalmas áldozatokat hozott a japán agresszió elleni harcban és kiemelkedő szerepet játszott a japán imperializmus szétzúzásában. Nem írta alá a szerződést a Szovjetunió, vagyis az a hatalom, amely a japán agresszió erőire a döntő csapást mérte a második világháborúban. India és Burma sem írta alá a Japánnal kötött szerződést.

Az amerikai imperialisták a különbékével egyidőben úgynevezett „biztonsági szerződést" is kötöttek tokiói bábjaikkal, aminek alapján Japán amerikai haditámaszponttá válik és véglegessé válik amerikai megszállása. A két szerződés az amerikai háborús gyujtogatók kezében eszközül szolgál arra, hogy a japán militarizmust a lehető leggyorsabban feltámasszák és ázsiai agressziójuk céljaira felhasználják. Washington reakciós politikája lábbal tiporja a világ népeinek, köztük a japán népnek, életbevágó érdekeit. A japán népnek ez a szerződés nem nyujt egyebet annál a kilátásnál, hogy a washingtoni háborús gyujtogatók ágyútöltelékének szerepét töltse be.

A nyugatnémet hadsereg létrehozásáról szóló

washingtoni és ottawai határozatok tehát, valamint a Japánnal San Franciscóban kötött úgynevezett békeszerződés világosan bizonyítják: az atlanti tömb vezetői fokozták kalandor törekvésüket, hogy feltámasszák a német és japán militarizmust és felhasználják saját céljaik érdekében. Ezzel még nyilvánvalóbbá válik az Atlanti Egyezménynek, az amerikai-angol imperialisták gonosz, visszataszító, békeellenes összeesküvésének agresszív jellege.

Fegyverkezési hajsza az atlanti tömb országaiban

Az Atlanti Egyezmény megkötése volt a jeladás. Az Egyesült Államokban és a nyugateurópai országokban egyaránt *példátlan mérvű fegyverkezési hajsza* kezdődött.

Még néhány reakciós amerikai politikus is kénytelen beismerni, hogy a fegyverkezési hajsza az Egyesült Államok agresszív politikájának eleme és új világháborúra vezet. Így például Taft szenátor 1951 júniusában egy gyűlésen nyiltan kijelentette: „Az Atlanti Egyezmény kimondottan háborús szövetség. Fegyverkezési hajszát indít el, a fegyverkezési hajsza pedig majdnem mindig háborúhoz vezet."

Az Egyesült Államok katonai kiadásaiból 1938-ban körülbelül 8 dollár jutott egy lakosra. 1950-ben a háborús készülődésre fordított kiadásokból egy amerikai lakosra 147, 1951-ben pedig már 307 dollár jutott. Az 1951—52-es költségvetési év háborús kiadása az Egyesült Államok állami költségvetésének 87 százalékát emészti fel.

1951 októberében az amerikai kongresszus az 1951—52-es költségvetési évre a fegyveres erők céljaira 57,2 milliárd dollárt szavazott meg. Ebben az összegben nem szerepelnek a koreai agresszióra fordított, mintegy 5 milliárd dollárt kitevő kiadások,

valamint az Egyesült Államok csatlósainak további felfegyverzésére szánt közel 7,5 milliárd dollár sem. Ez a 70 milliárd dollár a legnagyobb katonai költségvetés, amit az Egyesült Államok béke idején valaha is előirányzott.

Október 18-án Truman aláírta azt a törvényjavaslatot, amely 56 937 millió dollárt irányzott elő a folyó pénzügyi évben katonai szükségletekre. A sajtó ezzel kapcsolatban rámutatott arra, hogy ennek folytán a fegyveres erőknek valójában közel 94 milliárd dollár áll rendelkezésére, ha azokat az összegeket is számításba vesszük, melyeket már korábban előirányoztak, de még nem használtak fel.

Trumannak az 1951-es év első feléről szóló gazdasági jelentésében foglalt adatok szerint a közvetlenül katonai célokra gyártott termékek az egész termelésnek körülbelül 6 százalékát tették ki az amerikaiak koreai agressziója előtt. Ez a szám 1951 közepén csaknem 11 százalékra emelkedett, 1952 augusztusára pedig el fogja érni a 20 százalékot[12]. Ugyanez a jelentés azt is beismeri, hogy az amerikai kormány fegyverkezési hajszája következtében egy év mulva (1952-ben) közel 11 millió munkás a haditermelésben fog dolgozni.

Vagyis a hivatalos számadatok szerint az amerikai imperializmus az Egyesült Államok termelőerőinek egyötödét nem az építés, hanem a rombolás céljaira, az új világháború előkészítésére használja fel.

Az amerikai monopolisták azonban a valóságban jóval több eleven munkát és anyagi értéket fordítanak a rombolás céljaira. A fentebb idézett adatok

---

[12] A valóságban már 1951-ben a főképpen hadicélokra szolgáló acél- és gépgyártás kétszer-háromszor nagyobb volt, mint a polgári fogyasztás céljaira szolgáló áruk termelése. A vas- és acélkohászat termelésének majdnem felét közvetlenül vagy közvetve hadicélokra fordítják. — *Szerk.*

ugyanis csak a közvetlen katonai kiadásokat foglalják magukban, de az Egyesült Államok fennmaradó termelő apparátusának igen jelentős része ilyen vagy olyan formában szintén belekapcsolódik a fegyverkezési hajszába.

Az atlanti tömbben résztvevő nyugateurópai országok is az eszeveszett fegyverkezési hajsza végzetes útján haladnak. A szövetség megkötésének pillanatától kezdve a hírhedt Marshall-terv — amit szerzői kezdetben Európa gazdasági újjáépítése tervének tüntettek fel — végérvényesen a nyugateurópai gazdaság erőltetett ütemű militarizálásának programjává lett. A Marshall-terv végrehajtását irányító amerikai személyiségek már régóta nem csinálnak titkot abból, hogy a nyugateurópai országok rendelkezésére bocsátott amerikai összegek kizárólag a háborús készülődés céljait szolgálják. A nyugateurópai országok amerikai helytartói türelmetlenül hajszolják az illető kormányokat, hogy ezek még bőségesebb áldozatokat hozzanak a támadó háború előkészítésének oltárára.

Anglia katonai kiadásai az 1950—51-es pénzügyi évben 780 millió font sterlinget tettek ki. Az 1951—52-es pénzügyi évben ezek a kiadások csaknem másfél milliárd font sterlingre emelkednek. Az angol kormány fegyverkezési programja 3 év alatt 4,7 milliárd font sterlinget emésztett fel. Franciaország, Olaszország és az atlanti tömb más országainak katonai költségvetései szintén feltartóztathatatlanul növekednek. Franciaországban a háborús előirányzatok összege egy év alatt 420 milliárd frankról 745 milliárd frankra emelkedett (a demokratikus szervezetek adatai szerint 700 milliárd frankról 1 250 milliárd frankra). Belgiumban 1950-ben a katonai kiadások 7,7 milliárd belga frankra rúgtak, 1951-ben pedig meghaladták a 25 milliárd frankot, ami az ország nemzeti jövedelmének egy negyedét teszi ki.

Dániában a katonai kiadások 1951-ben elérték a 363 millió koronát, az 1952-es előirányzat pedig 504 millió korona, vagyis csaknem 40 százalékkal magasabb. Norvégiában 1951-ben a hadikiadások az 1938. évinek 12-szeresére növekedtek.

A fékevesztett fegyverkezési hajsza soha nem látott nélkülözést zúdít a lakosság széles tömegeire és tönkreteszi a kapitalista országok gazdaságát.

Sztálin elvtárs 1951 februárjában a *Pravda* tudósítójával folytatott beszélgetésben megjegyezte, hogy, mint Anglia és az Egyesült Államok tapasztalata mutatja, „... az ország fegyveres erőinek megsokszorozása és a fegyverkezési hajsza a hadiipar kibővítésére, a polgári szükségletekre dolgozó ipar csökkentésére, a nagyszabású polgári építkezések beszüntetésére, az adók emelésére, a közszükségleti cikkek árának emelésére vezet"[13].

A gazdaság militarizálásából csak a fegyvergyárosok, a Wall Street hadiipari monopóliumai és azok nyugateurópai partnerei húznak hasznot, akiknek safe-jeibe szakadatlanul és egyre szélesebb folyamban áramlik a növekvő hadimegrendelésekből szerzett extraprofit. Az Egyesült Államok és más kapitalista országok milliárdosai és milliomosai, akik a fegyverkezési hajszából hihetetlenül megszedik magukat, még nagyobb nyereséget remélnek az általuk előkészített új világháborútól. A háború még magasabb extraprofitot ígér nekik.

A *United States News and World Report* című folyóirat 1951 október elején foglalkozott az Egyesült Államok 1951—52-es költségvetési évre szóló 70 milliárd dollárt kitevő állami kiadásai elosztásával és a következőket írta:

„Nagy részt kap az ipar... az 1952 közepén vég-

[13] *Sztálin.* A békéért. 89. old.

ződő költségvetési év folyamán a kormány ágyúkat, harckocsikat s egyebeket gyártó cégeknek közel 15,8 milliárd dollárt, repulőgépeket gyártó cégeknek 7,3 milliárd dollárt, egyenruha-, élelmiszer- és más szállítóknak 5 milliárd dollárt, építőcégeknek 1,9 milliárd dollárt, a kulföldi államoknak nyujtott segítséggel kapcsolatos rendeléseket teljesítő cégeknek 2 milliárd dollárt, az atomipárnak 1,5 milliárd dollárt, a nyersanyagkészletek felhalmozása céljából pedig nyersanyagszállítóknak 1,2 milliárd dollárt fizet ki."

Még a hivatalos statisztikának ezek a nyilvánvalóan kisebbített adatai is azt mutatják, hogy a monopolisták óriási hasznot húznak a hadimegrendelésekből.

Az *Economic Indicators* című időszaki közlöny (az Egyesult Államok elnöke mellett működő Gazdasági Tanács sajtószerve) 1951 szeptemberében azt írta, hogy a folyó naptári év első negyedében a társaságok nyeresége az összes adók kifizetése után elérte az évi 23,3 milliárd dollárt, az 1950 első negyedévi 17,5 milliárddal szemben. Az 1951-es év második felében a monopóliumok tiszta nyeresége elérte az évi 22 milliárd dollárt.

A háborús készulődés óriási jövedelmeket hoz az angol monopóliumoknak is. Az angol sajtóközlemények szerint 877 olyan társaság nyeresége, mely nyilvánosságra hozta évi elszámolását, az 1950—51-es pénzugyi évben az előző évhez viszonyítva 27 százalékkal emelkedett. A legmagasabb nyereségeket a kimondottan hadimegrendeléseket teljesítő cégek zsebelték be. Így például 29 repulőgép- és gépkocsigyártó társaság nyeresége 55 százalékkal, 31 vegyiipari társaság nyeresége pedig 52 százalékkal emelkedett. A hadimegrendelések zöme, következésképpen a legbúsásabb profit a fegyverkezési hajszából 18 nagy cégnek jut; köztuk olyanoknak, mint

az Imperial Chemical Industries vegyi konszern, a Wickers fegyvergyártó konszern, a Howker Sidley Aircraft, Bristol Aircraft, Fairy Aviation Company nagy repulőgépgyártó cégek stb.

Az Egyesult Államok gazdaságát jelenleg a felduzzasztott hadiiparnak juttatott állami megrendelések tartják fenn.

A *National City Bank Letter* címü bankközlöny kénytelen beismerni, hogy az amerikai gazdasági élet „minden hónappal gyorsabban halad afelé, hogy a fegyverkezést tegye a legfőbb uzletté s az egész polgári tevékenységet és a békebeli életformát ennek rendelje alá".

Éppen ezen a módon tolódik ki bizonyos időre az elkerulhetetlen gazdasági válság, amelytől a monopolisták úgy félnek, mint a tűztől. A válság ugyanis azzal fenyeget, hogy a társadalmi ellentétek és az osztályharc eddig soha nem látott mértékben éleződik majd ki a kapitalizmus országaiban.

Claire Luce asszony, ismert amerikai reakciós, az Egyesult Államok képviselőházának volt tagja, 1949-ben így fejezte ki az Egyesult Allamok uralkodó osztályának az új gazdasági válságtól való félelmét:

„Amerika két nagy háborút élt át, de egyik sem hagyott maga után olyan súlyos emlékeket, mint az 1930-as gazdasági válság. Népunk nem akar sem válságot, sem háborút, de ha már választania kell, inkább a háborút választja."

Amikor az amerikai imperialisták „népukról" beszélnek, ezzel senkit sem csapnak be: valójában az amerikai nép, éppúgy, mint a világ minden más népe, békét akar. Az amerikai háborús gyujtogatók azonban, akiknek nevében Luce és az imperialista terjeszkedés többi szószólója fellép, valóban a „háborút választják".

A fegyverkezési hajsza azonban nem oldhatja meg az amerikai kapitalizmusnak azokat a gyökeres ellentmondásait, melyek a gazdasági válság örvényébe sodorják. A második világháború előtt Németország és Japán agresszív, fasiszta kormánya ugyanilyen politikát folytatott. Sztálin elvtárs annakidején így jellemezte ezt a politikát:

„Mert mit is jelent az ország gazdaságának átállítása a hadigazdaság vágányaira? Azt jelenti, hogy az iparnak egyoldalú, háborús irányt adnak, hogy mindenképpen kiszélesítik a háború céljaira szükséges cikkek termelését, amelyek nem függnek össze a népesség fogyasztásával, mindenképpen szűkítik a népesség fogyasztására szükséges cikkek termelését és különösen piacra bocsátását — vagyis csökkentik a népesség fogyasztását és gazdasági válságba sodorják az országot"[14].

A fegyverkezési hajsza a dolgozó tömegekre nehezedő adóterhek növekedéséhez, a lakosság széles rétegeinek elszegényedéséhez, a néptömegek életszínvonalának katasztrofális csökkenéséhez vezet.

Az Egyesült Államokban a háború előtt a munkás munkabérének egytizedét vonták el az adók, ez az arány jelenleg a 40 százalékot is eléri, a tervezett új adók bevezetése után pedig ezek közel a felét fogják elnyelni a dolgozók bérének. A közszükségleti cikkek árának szakadatlan emelkedése a dolgozók életszínvonalának rohamos csökkenéséhez vezet. A kisebbített hivatalos adatok szerint az általános árindex már 1951 elején 84 százalékkal volt magasabb az 1939. évinél. A szakszervezeti szerveknek a valósághoz közelebb járó adatai szerint azonban ez az index 163 százalékkal emelkedett.

---

[14] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. Szikra 1952. 705 old.

A fűszeráruk, amelyekért a lakosság 1939-ben 10 dollárt fizetett, most 23 dollár 75 centbe kerülnek. Egy öltözet ruha, ami régen 50 dollárba került, most több mint 100 dollár. Azokért a háztartási cikkekért, amelyek azelőtt 100 dollárba kerültek, az amerikai vásárló most 185 dollárt fizet.

A drágaság különösen a Koreában megindított amerikai agresszió után növekedett. Az Egyesült Elektromosipari Munkások Szakszervezetének 1951 végén az árindex növekedéséről közzétett jelentésében azt olvassuk, hogy a megélhetési költségek csak 1950 januárja óta 20 százalékkal emelkedtek. 1950 első negyedétől 1951 októberéig az élelmiszerek ára 21,4 százalékkal, a ruha ára 15 százalékkal, a lakbérek 9,1 százalékkal, a fűtés-világítás és egyéb szolgáltatások díja 15,8 százalékkal, a bútorárak 17,5 százalékkal, a közlekedési tarifa 15 százalékkal, az orvosi kezelés díja pedig 10,3 százalékkal növekedett. Az adók ugyanezen idő alatt 55,1 százalékkal emelkedtek.

Az amerikai sajtó azt jósolta, hogy az Egyesült Államokban a drágaság növekedni és a lakosság anyagi helyzete továbbra is állandóan rosszabbodni fog. Ugyanezt vallotta be teljes nyiltsággal a kongresszus egyik bizottságának ülésén Johnston, a Gazdasági Stabilizáció Hivatalának vezetője. Mint mondotta, „a koreai események előtti árszínvonalra való visszatérést megkísérelni annyi volna, mintha vissza akarnánk tömni a kinyomott fogpasztát a tubusba". Mint Johnston hangsúlyozta, a kormány nem is ígéri, hogy „visszaszorítja az árakat a mult évi júniusi vagy valamilyen ezt megközelítő színvonalra". Még a hivatalos statisztikai adatokból is az szűrhető le, hogy az amerikai családok közel háromnegyede olyan jövedelemmel rendelkezik, amely még a nyomorúságos létminimumot sem éri el.

Angliában az árak folytonos növekedése a dol-

gozók életfeltételeinek rosszabbodását, az élelmiszerek, ruházati cikkek stb. fogyasztásának csökkenését vonja maga után. 1951 nyarán a *Round Table* című angol folyóirat beismerte, hogy „jelenleg egy font sterling értéke a háború előttihez viszonyítva legfeljebb 10 shillingnek (vagyis felének — *Szerk.)* felel meg".

Az angol kereskedelmi minisztérium beismerte, hogy a megélhetési költségek Angliában egy év alatt — 1950 júniusától 1951 júniusáig — 25 százalékkal emelkedtek.

Franciaországban a megélhetési költségek több mint 20-szorosukra emelkedtek az 1938. évihez viszonyítva. A CGT (Általános Munkaszövetség) számításai szerint 1938-ban a munkabér a nemzeti jövedelem 40 százalékát tette ki, 1950 második felében viszont csak 29,5 százalékát; a kisbirtokosok jövedelmének részesedése a megfelelő időben 6,7 százalékról 4,1 százalékra csökkent, a középbirtokosok jövedelmének részesedése 5,6 százalékról 5,9 százalékra emelkedett, a nagybirtokosoké 3,7 százalékról 4 százalékra; a tőkések profitja pedig az 1938-as 34,5 százalékról 1950-ben 54 százalékra növekedett.

Olaszországban a munkanélkuliek és a részleges munkanélkuliek száma eléri az 5 milliót. 100 000 család lakás nélkul van. A kormány a munkanélkuliek számára egyetlen megoldást tud: a kivándorlást. Számos olasz békeiparág termelési kapacitását csak 50—60 százalékig használják ki.

Az amerikai imperialisták karmában lévő Nyugat-Németország és Japán jelenlegi helyzetét az árak szakadatlan növekedése, a reálbérek sullyedése, a tömegek fogyasztásának katasztrofális csökkenése, munkanélkuliség és éhség jellemzi. A kis országokban — Belgiumban, Hollandiában, Norvégiában és Dániában — ugyanez a kép tárul elénk:

süllyed a tömegek életszínvonala, sorvadnak a békeiparágak, növekszik a munkanélküliek száma.

A fegyverkezési hajsza következtében összezsugorodnak a békebeli szükségletekre termelő iparágak, nyersanyaghiány keletkezik, ami valóságos nyersanyagválság jellegét ölti, mint például Angliában. Az amerikai monopolisták kezükbe kaparintják az angol nyersanyagforrásokat. Ennek következtében a legfontosabb nyersanyagokból egyre kevesebb érkezik Angliába. Így például 1951-ben Anglia 20 százalékkal kevesebb ként kapott, mint amennyire az iparnak minimálisan szüksége lett volna. Ismeretes, hogy Anglia a szükséges kénnek csaknem 90 százalékát az Egyesült Államokból kapja. A kénhiány a festék-, műtrágya- és műrosttermeléstől a foto- és filmvegyszerek gyártásáig egész sor iparágban érezteti hatását. Az Egyesult Államok csökkentette az Angliának szállított nikkel, wolfram és molibdén mennyiségét. A nagyolvasztók számára szükséges fémhulladékot, amit Anglia korábban Nyugat-Németországból szerzett be, jelenleg csaknem teljes egészében az Egyesült Államok kaparintja el. A nyersanyaghiány miatt sorra kialusznak a nagyolvasztók és a Martin-kemencék.

Az *Empire News* című angol burzsoá lap azt írta, hogy az ilyen viszonyok között elkerülhetetlen áremelkedés „minden házat és minden zsebet érint, megmutatkozik az adókivetésben, a személyszállítás és az áruszállítás viteldíjaiban, a beruházásokban, a közszükségleti cikkek kivitelében és termelésében. Ez az áremelkedés nagyobb mértékben fog hozzájárulni a kül- és belkereskedelem egyensúlyának felborításához, mint bármelyik háború utáni rendszabály." Ehhez járul még az is, hogy Washington parancsára meg kellett szüntetni a kereskedelmet a Szovjetunióval, a Kínai Népköztársasággal és a népi demokratikus országokkal. Ez a végzetes po-

litika helyrehozhatatlan kárt okoz a nyugateurópai országok létérdekeinek, gyengíti gazdasági pozícióikat és hallatlan gazdasági nehézségek felé sodorja őket. Mindez a legnagyobb mértékben dezorganizálja a kapitalista országok gazdaságát.

Az Egyesült Államok és az Atlanti Szövetségbe tartozó partnereinek fegyverkezési hajszája teljes mértékben megcáfolja azt a koholmányt, hogy ez a katonai szövetség védelmi jellegű. Ezt még a nyugateurópai uralkodó körök sajtójának egy része is kénytelen beismerni. Így például a *New Statesman and Nation* című angol labourista hetilap 1951 augusztusában az Egyesult Államok fegyverkezési hajszájának jellemzése során a következőket vallotta be:

„Az amerikaiak jelenleg olyan méretekben fegyverkeznek, aminek láttán az ember elfelejtheti, hogy a fegyverkezés egyeduli célja a béke. Haditámaszpontokat szerveztek s e támaszpontok hálózatát lassanként az egész világra kiterjesztik. Az amerikaiak Spanyolország, Németország és Japán iránti viszonyukban a stratégiai meggondolásokon kívul félretesznek minden más szempontot. Azokat, akik megkockáztatják azt a feltevést, hogy az erők értelmetlen felhalmozása előbb-utóbb háborúra vezet, vagy hogy ostobaság lenne minden szovjet javaslatot mint propagandafogást eleve elvetni, azokat, akik Európában vagy Ázsiában a német vagy japán megszállás igája alatt szenvedtek, és úgy vélik, hogy nem volna szégyenletesebb dolog annál, mint újra felfegyverezni a nácikat és életrekelteni a japán militarizmust — mindezeket az amerikai szövetségben egyetlen kézlegyintéssel intézik el mint szovjetbarátokat, gyávákat vagy semleges megfigyelőket...“

Nem lehet elvitatni, hogy a jelenlegi amerikai politikának ez a jellemzése határozottan tartalmaz némi igazságot.

Marakodás az agresszorok táborában

Már az Atlanti Egyezmény előkészítése folyamán kitűnt, hogy az amerikai-angol tömb ennek segítségével akarja más országok néki engedelmeskedő vagy tőle közvetlenül függő kormányainak politikáját a maga kalandor világuralmi terveihez idomítani. Az Atlanti Egyezménynek ez a jellege már eleve nyilvánvalóvá tette az egyezmény gyengeségét, ami az idő folyamán egyre kézzelfoghatóbban mutatkozik meg.

A Szovjetunió Külügyminisztériuma az Atlanti Egyezményről szóló nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy egy dolog — mindenféle csoportosulásokat életre hívni és aláírásokat gyüjteni az amerikai és az angol külügyminisztériumban összetákolt újabb és újabb különböző szerződésekre és más dolog — valóban elérni azokat a célokat, amelyeket e csoportosulások és szerződések sugalmazói követnek.

„A csoportosulások megteremtése és a szerződések aláírása egymagában még nem számolja fel azt a sok ellentmondást, amely az egyezmények aláírói között fennáll. Az egyezmények megszületése még az angol-amerikai tömbön belül sem csökkenti az ellentéteket, minthogy a két hatalom támadó törekvései lépésről-lépésre egymásba ütköznek. Azt is figyelembe kell venni, hogy különféle szerződések egyszerű aláírásával nem lehet felszámolni az ellentéteket a csoportosulásban résztvevő nagy és kis országok között“[15].

Minden olyan tömbre, amelynek célja a védelem, amely a békét szolgálja, a résztvevők egyenjogúsága jellemző. A támadójellegű tömb ezzel szemben szükségszerűen eszköz arra, hogy a legerősebb agresz-

[15] Szabad Nép. 1949 január 30.

szív hatalom, jelen esetben az Egyesült Államok, maga alá rendelje a gyengébb résztvevőket.

Az Atlanti Egyezmény vezetői ezt a tömböt úgy szerették volna feltuntetni mint „közös érdekeik védelmére" egyesult egyenjogú államok szövetségét. A Szovjetunió Kulugyminisztériuma az Atlanti Egyezményről szóló nyilatkozatában rámutatott arra, hogy ebben a szövetségben az Egyesult Államok kormánykörei játsszák a vezető szerepet, miközben blokkot alkotnak Nagybritannia — a legerősebb európai tőkés hatalom — kormányköreivel. A nyilatkozat hangsúlyozta, hogy ilyen körülmények között az Atlanti Egyezmény valójában az Egyesult Államok és Nagybritannia kormánykörei agressziós politikájának legfőbb eszközévé válik „az Atlanti-óceán mindkét oldalán", vagyis mindkét féltekén.

E megállapítás kétségbevonhatatlan helyességét az azóta eltelt idő alatt számtalan tény igazolta. Csak olyan tényekre kell emlékeztetni, mint Eisenhower úgynevezett atlanti hadseregének megalakítása, amely voltaképp nyugateurópai katonákból álló amerikai hadsereg; az atlanti tömbben résztvevő országok amerikai megszállását törvényesítő, nemrégiben érvénybe lépett „szabályzat"; az amerikai megbízottak mind leplezetlenebb garázdálkodása a csatlós országok gazdasági és politikai életének minden teruletén; a nyugateurópai országok Washington parancsára történő részvétele az amerikai imperializmus véres koreai kalandjában.

Jellemző, hogy még az amerikai burzsoá sajtó sem képes leplezni az atlanti tömb résztvevőinek egyenjogúságáról szóló fecsegések képmutató voltát. Így például James Reston szemleíró a *Harpers Magazin* című amerikai folyóirat 1951 májusi számában a következőket írta: „Nyilvánosan azt hangoztatjuk, hogy az Atlanti Egyezmény Szervezete 12 ország

egyenjogú szövetsége. Titokban azonban olyan szervezetet hoztunk létre, hogy minden hatalom gyakorlatilag egy kisebb katonai bizottság kezében összpontosuljon. Ennek a bizottságnak nem tagja mind a 12 ország, hanem csak az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország képviselői. De még a hármak határozatai is a szervezeten kívül készülnek — mi és az angolok állítjuk össze őket. Ez bizony nincs ínyére a franciáknak. Ezenkívül, amikor az északatlanti fegyveres erők parancsnokságának kinevezése felvetődött, mi nemcsak Eisenhower tábornok főparancsnokságához ragaszkodtunk, hanem ahhoz is, hogy az egyesült haditengerészeti erők parancsnoka amerikai legyen. A papa, az öreg tengerész (Nagybritannia) kissé meg is haragudott emiatt."

Az angol imperialisták természetesen nincsenek elragadtatva az Egyesült Államoknak attól a makacs követelésétől, hogy az amerikai tábornokok vezénylete alá kerülő angol hadosztályok ugyanolyan feltételek mellett kapcsolódjanak be a Nyugat-Európában összeeszkábált hadseregbe, mint a közönséges amerikai csatlósok fegyveres erői. Az Egyesült Államok többi nyugateurópai vazallusa, mint például Belgium és Hollandia, amelyek nem is gondolhatnak arra, hogy bármilyen önálló szerepet játsszanak az úgynevezett „európai védelmi közösségben", igyekeznek kihasználni saját céljaik érdekében az Anglia és az Egyesult Államok közötti nézeteltéréseket. A „közösség" tagjainak viszálykodása következtében a Pleven-terv jóval lassúbb ütemben valósul meg, mint ezt az amerikai militaristák szeretnék. Nem ok nélkül fenyegetőzött Eisenhower az Atlanti Szövetség Tanácsának 1951 november végén megtartott római ülésszakán azzal, hogy ha a Pleven-tervet a legközelebbi hónapok folyamán meg nem valósítják, úgy „más úton" fog-

ják bekapcsolni a nyugatnémet csapatokat az európai hadseregbe.

Az atlanti háborús tömböt a tagok közötti szuntelen marakodás jellemzi. Ez az agresszív szövetség nem képes megoldani a résztvevő országok fokozódó ellentéteit.

„Az imperializmus frontjának látszólagos egysége nem rejtheti el mély, belső ellentéteit, amelyek főként a nyersanyagforrásokért, felvevőpiacokért és tőkebefektetési övezetekért folyó harcból fakadnak. Ezek az ellentétek összefonódnak, kiterjednek az imperializmus táborának minden országára, de a leglényegesebbek köztuk az Egyesult Államok és Anglia ellentétei mind Európában, mind Ázsiában"[16].

Az angol-amerikai antagonizmus lépten-nyomon megnyilvánul, bármennyire igyekeznek az atlanti politikusok azt véka alá rejteni. A nyersanyagelosztás teruletén és az árupiacok tekintetében a brit imperializmus érdekei éles összeütközésbe kerülnek a Wall Street monopóliumainak politikájával. Az angol-amerikai vetélkedés a Közel- és Közép-Keleten a legkülönbözőbb formákban jelentkezik. Itt Washington még attól sem riad vissza, hogy London kreatúráit sorra legyilkoltassa ügynökeivel. Különösen éles angol-amerikai versengés folyik az olajért. Az amerikai monopóliumok terjeszkedése a brit gyarmatokon és dominiumokon nem csekély dühöt vált ki „csendestársaikból".

A német imperializmus feltámasztásának amerikai politikája nemcsak a békeszerető népek felháborodását váltja ki, hanem komoly riadalmat okoz több nyugateurópai ország uralkodó köreinek bizonyos csoportjaiban. Ugyanakkor Washington már nemcsak a kis országokat változtatja sakkfigurává

[16] *Berija.* A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 34. évfordulója. Szikra 1951. 30—31. old

a maga imperialista játékában, hanem néhány nagy nyugateurópai államnak is ugyanezt a szerepet szánja.

Az Atlanti Szövetség Tanácsának 1951 szeptemberében lezajlott ottawai ülésszakán fény derült az agresszív tömb tagjai közötti surlódásokra. Az amerikai háborús gyujtogatók azt követelték, hogy fokozzák a háborús készülődés iramát. Követeléseik azonban aggodalmat váltottak ki számos nyugateurópai kormányból, amelyek államuk gazdasági csődjétől tartanak. Számos kisebb ország képviselőjének felszólalásából ki lehetett érezni az aggodalmat kormánya sorsa miatt, amely szó nélkül tűri, hogy az amerikai szoldateszka gátlás nélkül beleavatkozzék az illető ország belügyeibe. A *New York Journal — American* című reakciós amerikai ujság az ottawai ülésszak eredményeit összegezve ezt írta: „... azok a nehézségek, melyekbe minden egyes nyugateurópai kormány Eisenhower tábornok követeléseinek megvalósítása során beleütközik, lélektani tényezőkre vezethetők vissza... Ha erőltetni akarnák ezt a dolgot, elkerülhetetlenül megbuknának."

Az amerikai imperialisták agresszív terveik megvalósítása közben újabb és újabb akadályokkal találják magukat szemben. Ilyen akadályokat szülnek a dollárimperializmus hálójába került országok egyre növekvő gazdasági nehézségei, valamint a népeknek a fegyverkezési hajsza és az Egyesült Államok politikája, az új világháború előkészítése ellen vívott egyre fokozódó harca.

A kapitalista országok kormányköreinek egyre nehezebb becsapni a tömegeket. Hiába hazug fogadkozásuk, hogy békepolitikát folytatnak és nemzetközi együttműködésre törekednek, hiába képmutató siránkozásuk, hogy a feszült nemzetközi helyzet miatt kénytelenek védelmi okokból fegyverkezni.

Propagandájuk csődjét szemléltetően bizonyították az 1951 október 25-i angol parlamenti választások, amikor is a Labour Party vereséget szenvedett.

A Labour Party azután került hatalomra Angliában, hogy a Szovjetunió szétzúzta a hitleri Németországot és Európában végetért a háború. A világ népei, így az angol nép is, a Szovjetunióval való együttműködésen alapuló tartós békére vágytak. A labourista vezetők kihasználták a tömegeknek ezt a hangulatát. A konzervatívok ellen folytatott választási küzdelem során ünnepélyes ígéretet tettek, hogy a béke és a nemzetközi együttműködés politikáját fogják folytatni és a Szovjetunióhoz fűződő baráti kapcsolatokat erősíteni fogják. Hatalomrajutásukkor sem szűkölködtek ígéretekben. Többek között azt ígérték, hogy megjavítják majd a tömegek életviszonyait és nagyjelentőségű társadalmi reformokat léptetnek életbe.

A valóság azonban mást mutatott. A labourkormány politikája az agresszió és az új világháború előkészítésének politikája lett. A labour-kormány katonai szövetségre lépett az Egyesult Államokkal és az amerikai imperializmus legfőbb partnerévé vált a támadó jellegű atlanti tömbben. A brit szigeteket amerikai haditámaszponttá változtatta és féktelen fegyverkezési hajszába kezdett. A labourkormány, fenntartás nélkul követve a Szovjetunió és a demokratikus tábor többi országai ellen irányuló amerikai politika agresszív célkitűzéseit, durván és cinikusan sárbatiporta Németországgal és Japánnal kapcsolatos nemzetközi kötelezettségeit és tevékenyen résztvett a német és japán imperializmus újjáélesztésében. Kezére játszott a Wall Street mágnásainak, hogy az angol népet a dollár rabszolgaságába hajtsák. Az angol gazdaság létérdekeit semmibevéve a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal való gazdasági kapcso-

latok megszakításának politikáját követte, amiből csak az amerikai imperializmusnak volt haszna. Belekergette Angliát a koreai nép ellen viselt bűnös háborúba.

A labourista vezetők óriási méretű fegyverkezési programot varrtak az ország nyakába, ami a nemzeti jövedelemnek mintegy ötödrészét nyeli el. A labourista kormányzat a „demokratikus szocializmus" hazug álarcát öltve magára, soha nem látott extraprofitot biztosított az angol monopolistáknak. Ugyanakkor a labourista miniszterek drákói rendszabályokkal korlátozták a munkások bérét, a dolgozó tömegek fogyasztását pedig éhségfejadagra szállították le, ami sokszor még a háborús fejadagot sem éri el. A hatalomra került Labour Party így tulajdonképpen a konzervatívok politikáját folytatta.

A labourista vezetők politikája következtében a parlamenti választásokon a Labour Party vereséget szenvedett és a konzervatívok kerültek hatalomra. A labouristák veresége az angol népnek a háborús készülődés politikájával való mély elégedetlenségét tükrözte. A választók a konzervatívokra abban a reményben adták le szavazataikat, hogy Anglia politikájában változás áll be. Ámde a Churchill vezetésével hatalomra került konzervatívok legelső intézkedései is megmutatták már, hogy ezek a várakozások alaptalanok voltak. Nem kétséges, hogy keserű csalódás vár azokra a hiszékeny angol választókra, akik a konzervatív vezérek színlelt békeszeretetének és demagóg választási ígéreteinek felültek.

A fegyverkezési hajsza, a háborús előkészületek lázas siettetése, a kardcsörtető amerikai imperialisták és európai cinkosaik által szított háborús pszichózis, a fenyegetések a csodafegyverekkel azonban nem félemlíthetik meg a szabadságszerető népeket.

„Ami pedig a szovjet népet illeti, csak aki teljesen képtelen a történelmi események józan megítélésére, gondolhatja azt, hogy a szovjet népet fenyegetésekkel meg lehet félemlíteni. Az imperialista államoknak országunk ellen intézett minden fegyveres támadása eddig is változatlanul csúfos kudarccal végződött számukra, most pedig államunk még erősebb és hatalmasabb, népünk még szilárdabb egységbe forrott és tudatában van erejének. Tudják meg a háborús hisztériától megrészegült urak, hogyha megtámadják országunkat, a szovjet nép olyan fogadtatásban tudja majd részesíteni őket, amely egyszersmindenkorra elveszi kedvüket a szocialista hazánk szabadsága és függetlensége ellen irányuló esztelen merényletektől"[17].

Szakítás az egyenjogúság elvein alapuló nemzetközi együttműködés politikájával

Az Atlanti Egyezmény az Egyesült Nemzetek Szervezete Alapokmányában lefektetett elvek legdurvább megsértését jelentette. Az ENSz rendeltetése az, hogy a béke megőrzésének és megszilárditásának eszközéül szolgáljon. Az Atlanti Egyezmény ezzel szemben összeesküvés a béke ellen, összeesküvés egy új agresszív háború előkészítésére. Az amerikai-angol tömbbe tömörult országok csoportja az Atlanti Egyezmény megkötésével betetőzte szakítását az egyenjogúság elvein alapuló nemzetközi együttműködés politikájával.

Az atlanti tömbbel létrehozott különálló katonai-politikai államcsoportosulást az amerikai-angol háborús gyujtogatók az ENSz valamilyen helyettesítőjének tekintik. Nem hiába fecsegte ki annakidején Smuts, a Délafrikai Unió miniszterelnöke, a há-

[17] *Berija.* A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 34. évfordulója. 29—30. old.

borús gyujtogató Churchill egyik legodaadóbb híve, azt a reményét, hogy az egyezmény „ténylegesen az ENSz Biztonsági Tanácsának helyét foglalja el".

Bár az Atlanti Egyezmény szövege nem egy helyen hivatkozik az ENSz Alapokmányára, valójában az ENSz Alapokmányának durva megsértését jelenti.

Amikor az Atlanti Egyezmény ismételten hivatkozik az ENSz-re, itt is csak ügyetlen kísérlettel van dolgunk az amerikai világuralmi tervek kendőzésére. Az Egyesult Államok kormánykörei James Burnhamnek, a „Harc a világuralomért" című könyv szerzőjének cinikus tanácsait követik, aki ebben a könyvben az amerikai imperializmus evangéliumát írta meg:

„Magától értetődik, ahhoz, hogy kísérleteink a világbirodalom megteremtésére sikerrel járjanak, nem kell falragaszokon hirdetni, hogy világbirodalmat akarunk. Elfogadhatóbb formulákat kell használnunk, mint például «világföderáció», «világköztársaság», «Világ Egyesült Államai», «világkormány» vagy éppenséggel «Egyesült Nemzetek». Az ilyen formulák elfogadhatóbbak lesznek a többiek számára."

Az Atlanti Egyezmény éles ellentétben áll az Egyesult Államok, Nagybritannia és Franciaország kormányának más szerződésekben és megállapodásokban vállalt kötelezettségeivel. Ilyenek a jaltai és a potsdami konferencián vagy a nagyhatalmaknak a második világháború alatt és után tartott más tanácskozásain elfogadott megállapodások. E megegyezések értelmében a nagyhatalmak arra kötelezték magukat, hogy együttműködnek az általános béke és a nemzetközi biztonság megszilárdítása érdekében és közösen fognak munkálkodni az ENSz megerősítésén. Ide sorolható még az 1942-ben megkötött angol-szovjet és az 1944-es francia-szovjet szerződés.

Elvétve amerikai sajtóhangok is nyiltan hangoztatják, hogy az Atlanti Egyezmény kibékíthetetlen ellentétben van az ENSz elveivel. Különösen azok a lapok hangsúlyozzák ezt, amelyek az uralkodó osztályok szűk köreihez szólnak.

Így például a *Wall Street Journal*, az amerikai monopolisták lapja, már 1949 április 5-én nyiltan kijelentette, hogy az Atlanti Egyezmény „a dzsungel törvényének diadala a világméretű nemzetközi együttműködés felett". A lap azt is beismerte, hogy az Atlanti Egyezmény minden propaganda ellenére valójában „az ENSz elveinek felszámolásához fog vezetni".

Miután az amerikai tőzsdések lapja megjegyezte, hogy az Atlanti Egyezmény néhány híve esetleg tiltakozni fog azért, hogy az egyezményt a dzsungel törvényének nevezik, így folytatta: „Alaposabb elemzés után azonban kitűnik, hogy a civilizáció máza, amellyel a szerződést bevonták, igen vékony. Az egyezmény a katonai erőt teszi a nemzetközi kapcsolatok döntő tényezőjévé." A lap beismeri, hogy az Atlanti Egyezmény a „nyers erő" politikáját testesíti meg, majd a következőket írja: „Nem síránkozunk ezen események miatt... Véleményünk szerint az Atlanti Egyezmény alapját képező dzsungel-elv jobban megfelel az életnek, mint az ENSz eszményien humanisztikus elve."

Langer köztársaságpárti szenátor kénytelen volt megállapítani, hogy „az Atlanti Egyezmény szervezett katonai szövetség, amely közvetlenül az ENSz egyik tagja ellen irányul". Taft szenátor ugyancsak beismerte, hogy az egyezmény „homlokegyenest ellenkezik azon kötelezettségek szellemével, amelyeket az Egyesült Államok az ENSz Alapokmányában magára vállalt".

Egy nappal azelőtt, hogy a szenátus hozzáfogott a Atlanti Egyezmény megvitatásához és Connally, a

szenátus külügyi bizottságának elnöke, a kormánykörök nevében égre-földre esküdözött, hogy az Atlanti Egyezmény célja a béke védelme, a *Times Herald* című reakciós washingtoni lap egy cikket közölt, amiben azt követelte, hogy haladéktalanul indítsanak háborút a Szovjetunió ellen. Követelte, hogy az Egyesult Államok készuljön fel irtóháborúra: „Repulőgépeket indítunk atom-, gyujtó- és baktériumbombákkal, valamint trinitrotoluollal megrakva, hogy megöljék a gyermekeket a bölcsőben, az öregeket imádkozás közben és a dolgozó férfiakat munka közben."

Az amerikai imperialisták, valamint európai és latinamerikai csatlósaik a becsuletes nemzetközi együttműködésnek az ENSz Alapokmányában lefektetett elveit a vadállatok törvényével és az erőszak politikájával cserélték fel. Egyre fokozták azt a törekvésuket, hogy az ENSz-t az agresszív háború fegyverévé változtassák. Az amerikai-angol háborús gyujtogatók e tevékenységukben az ENSz agresszív magjára támaszkodnak. Az Atlanti Egyezményben résztvevő 10 ország és 20 latinamerikai állam alkotja ezt a magot. A 30 szavazatot jelentő, biztosított többséggel rendelkező tömör csoport intézi — az amerikai kuldöttek utasításait követve — az ENSz-ben az ügyeket. Ismeretes, hogy e 30 állam között jelentéktelen lakosságú országok is vannak, olyanok, mint Luxemburg, Izland, Costarica, Dominicai Köztársaság, Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua és mások. Az ENSz-ben az amerikai agresszorok olyan rendszert honosítottak meg, hogy ezek az államok egyenként ugyanolyan jogokkal rendelkeznek, mint például a Szovjetunió vagy India.

Az amerikai imperializmus mesterkedései törvénytelen módon megfosztották a nagy kínai népet az ENSz-ben való képviselettől és szavazati jogtól.

Az amerikai imperialisták már régen nem ta-

kargatják az ENSz-szel kapcsolatos politikájuk jellegét. A *Barons Weekly*, az amerikai tőzsdések hetilapja 1950-ben nyiltan megírta, hogy az Egyesült Államok célja „az ENSz-t az amerikai politika végrehajtójává tenni". A *Wall Street Journal* 1950 október 23-i száma cikket közölt a következő kifejező címmel: „Az ENSz visszatér a tett mezejére, eláll az eredeti tervtől és megindul abban az irányban, hogy egyetlen nagy kommunistaellenes szövetséggé változzék."

Az amerikai-angol tömb az ENSz-t az amerikai Külügyminisztérium segédhivatalává süllyesztette és funkcióját arra korlátozta, hogy bármilyen Washingtonból diktált törvényellenes határozatra ráüsse pecsétjét. Az amerikaiak koreai rabló intervenciójával kapcsolatos események egész meztelenségükben tárták fel azt a szégyenletes szerepet, amit Washington és szolgálatkész csatlósai az ENSz-re kényszerítettek.

Sztálin elvtárs megállapította, hogy az ENSz a támadó háború eszközévé válva megszűnik az egyenjogú nemzetek világszervezete lenni. „A dolog lényegét tekintve az ENSz most nem annyira világszervezet, mint inkább az amerikaiak szolgálatára álló szervezet, az amerikai agresszorok szükségleteinek megfelelően működő szervezet"[18].

Az atlanti tömb vezetői kedvukre garázdálkodnak az ENSz-ben, a Népszövetség dicstelen útjára taszigálják ezt a szervezetet, megfosztják minden erkölcsi tekintélyétől és széthullásra ítélik.

A Szovjetunió az agresszió elleni harc élén

Az Atlanti Egyezménnyel meg akarták félemlíteni azokat az államokat és népeket, amelyek nem hajlandók magukat alávetni a világuralomra éhes

[18] *Sztálin.* A békéért. 92. old.

arcátlan amerikai-angol imperialistáknak. De már a hitlerista Németország és az imperialista Japán leverésével végződő második világháború is szemléltetően megmutatta, mennyire kilátástalanok egyes hatalmak vagy hatalmi csoportosulások világuralmi törekvései. Az események arra tanítanak, hogy az amerikai-angol imperialisták politikája, melynek legfőbb célja új világháború kirobbantása és a Wall Street monopóliumai világuralmának erőszakos megteremtése, lekuzdhetetlen akadályokba ütközik és eleve kudarcra van ítélve.

Az amerikai-angol világuralom megteremtésének őrult eszméjét a második világháború befejezése után Churchill hirdette meg nyiltan 1946 márciusi fultoni beszédében. Ebben a beszédében körvonalazta annak a politikának az alapjait, amely három évvel később az Atlanti Egyezményben öltött testet. Sztálin elvtárs már akkor, 1946 márciusában rámutatott: Churchill és barátai a háborús gyujtogatók szerepét játsszák és feltűnően emlékeztetnek e tekintetben Hitlerre és barátaira. Churchill csakúgy, mint Hitler, a fajelmélet meghirdetésével kezdett hozzá a háború kirobbantásának előkészítéséhez és azt állította, hogy csak az angolul beszélő népek tekinthetők teljes értékű nemzeteknek, ők hivatottak az egész világ sorsának intézésére. Hitlerhez hasonlóan, aki azt hirdette, hogy a többi nemzet felett a németeknek kell uralkodniok, Churchill kiagyalta, hogy az angolul beszélő nemzetek világuralomra hivatottak. Sztálin elvtárs ezzel kapcsolatban a következőket mondotta:

„Churchill úr és angliai meg amerikai barátai voltaképpen mintegy ultimátumot nyujtanak át a nem angolul beszélő nemzeteknek: ismerjétek el a mi uralmunkat önkéntesen, és akkor minden rendben lesz — ellenkező esetben elkerülhetetlen a háború.

De a nemzetek öt esztendeig a szörnyű háborúban szabadságukért és országuk függetlenségéért hullatták véruket és nem azért, hogy a Hitlerek uralmát a Churchillek uralmával cseréljék fel. Éppen ezért nagyon valószínű, hogy a nem angol nyelven beszélő nemzetek, amelyek egyben a világ lakosságának óriási többségét alkotják, nem egyeznek bele újabb leigázásukba"[19].

Sztálin elvtárs leleplezte Churchill és amerikai hívei kijelentéseinek igazi értelmét. Rámutatott arra, hogy az ő célkitűzésük háborús célkitűzés, a Szovjetunió elleni háborúra való felhívás. Emlékeztetett arra, hogy Churchill és barátai milyen csúfos vereséget szenvedtek, amikor a fiatal Szovjetköztársaság ellen, fennállásának első éveiben, katonai hadjáratot szerveztek. Sztálin elvtárs ezzel kapcsolatban kijelentette:

„Nem tudom, sikerül-e Churchill úrnak és barátainak a második világháború után új hadjáratot szervezni «Kelet-Európa» ellen. De ha ez sikerülne nekik, ami nagyon kevéssé valószínű, mert az «egyszerű emberek» milliói őrködnek a béke fölött, biztosan állíthatjuk, hogy ugyanúgy vereséget szenvednek, mint ahogyan a multban, 26 évvel ezelőtt megverték őket"[20].

Az a tény, hogy Sztálin elvtárs az amerikai-angol háborús gyujtogatókat így leleplezte, hatalmas szerepet játszott a népek éberségének fokozásában a háborús gyujtogatók próbálkozásaival szemben. Az elmúlt öt év folyamán az amerikai-angol háborús gyujtogatók egyre inkább szemben találták és szemben találják magukat a népek növekvő ellenállásával. Az atlanti tömb vezetőinek igyekezete, hogy új rablóháborút készítsenek elő és robbantsanak ki, mély felháborodást vált ki az egész világ

[19] Ugyanott, 24. old.
[20] Ugyanott, 30. old.

egyszerű embereiben. Nem téveszthető meg a néptömegeket az amerikai-angol politikusoknak az Atlanti Egyezmény „védelmi" jellegéről szóló fecsegése. Az embermilliók emlékeznek arra, hogy mire vezetett annakidején a fasiszta államok agresszív „antikomintern paktumának" megkötése.

A világ valamennyi országában a lakosság nagy tömegei erélyesen fellépnek az új világháború ellen, mivel tanultak a második világháborúból. A béke hívei szüntelenül leleplezik az atlanti tömb vezetőinek bűnös mesterkedéseit, mozgósítanak minden erőt a béke fenntartásáért és megszilárdításáért folytatott harcra.

A béke hívei az egész világon erélyesen szembeszállnak az új háborús uszítók hazugságaival, akik úton-útfélen azt kiabálják, hogy elkerülhetetlen a szocializmus és a kapitalizmus országai közötti fegyveres összecsapás. Mindenki látja, hogy a szovjet embereknek nincs mit félniök a kapitalizmussal való békés versenytől. A szocialista rendszer mérhetetlen fölényben van a kapitalizmussal szemben, ez a fölény pedig évről-évre, sőt hónapról-hónapra egyre világosabban és teljesebben realizálódik és jut kifejezésre. A szovjet nép eltökélten védelmezi a békét és rendíthetetlenül hisz legyőzhetetlen erejében. A háborús gyujtogatók mérgező propagandája azt állítja, hogy a kapitalizmus és a szocializmus békés együttélése lehetetlen. A szovjet embereknek szilárd meggyőződésük, hogy a két rendszer együttműködhet.

Sztálin elvtárs a második világháború előtt és a háború utáni években ismételten rámutatott arra, hogy a világon jelenleg meglévő különböző társadalmi rendszerek békésen fennállhatnak egymás mellett és versenyezhetnek egymással. Sztálin 1947 májusában ezzel kapcsolatban a következőket mondotta:

„Két különböző rendszer együttműködésének gondolatát elsőízben Lenin fejezte ki. Lenin a mi tanítónk, és mi, szovjet emberek, Lenin tanítványai vagyunk. Soha nem tértünk el és nem is fogunk eltérni Lenin útmutatásaitól"[21].

Sztálin 1948 május 17-i levelében azt írta, hogy a Szovjetunió kormánya „... úgy hiszi, hogy a gazdasági rendszerek és a világnézetek terén fennálló különbségek ellenére a Szovjetunió és az Egyesült Államok közötti véleményeltérések békés rendezése nemcsak lehetséges, de feltétlenül szükséges is a világbéke érdekében"[22].

Az atlanti tömb vezetői a béke, demokrácia és szocializmus Szovjetunió vezette tábora elleni agresszív háború előkészítése közben kénytelenek véka alá rejteni igazi, hódító céljaikat. Takargatniok kell támadó politikájuk igazi jellegét, amely a nemzetközi viszonyok növekvő feszültségének oka.

A békeharc egyik legfontosabb feladata, hogy a háborús gyujtogatók cselszövéseit leleplezze. Sztálin elvtárs 1946 márciusában hangsúlyozta e feladat fontosságát:

„Arra van szükség, hogy a közvélemény és az államokat kormányzó körök széleskörű ellenpropagandát szervezzenek az új háború hírverői ellen és a béke fenntartása érdekében, arra van szükség, hogy a közvélemény és a sajtó az új háború propagandistáinak minden egyes fellépését a kellő erővel visszautasítsa, hogy ilymódon még idejében lelepleződjenek a háborús gyujtogatók és ne legyen módjuk visszaélni a szólásszabadsággal a béke érdekeinek rovására"[23].

A szovjet nagyhatalom és fővárosa, Moszkva, az emberek százmillióinak szemében a béke és a né-

---

[21] Ugyanott, 51. old.
[22] Szabad Nép. 1948 május 19.
[23] *Sztálin.* A békéért. 32. old.

pek közötti barátság, a háborús gyujtogatók elleni szüntelen és elszánt küzdelem szimboluma. „Moszkva érdeme abban áll — írta Sztálin —, hogy fáradhatatlanul leleplezi az új háborús uszítókat és a béke zászlaja köré gyüjti a békeszerető népeket"[24].

A szovjet nép egységes frontot alkot a tartós békéért és a háborús veszély elhárításáért vívott céltudatos harcban. A szocializmusnak a Szovjetunióban aratott győzelme örökre megszabadította a dolgozókat a kizsákmányolástól és a nyomortól, megszüntette a munkanélküliséget, megnyitotta az utat a nép jóléte és boldogsága felé. A Szovjetunióban óriási arányokban folyik a békés alkotómunka, s ennek eredménye a nép jólétének emelkedése. Itt egyetlen osztálynak és csoportnak sem érdeke a háború kirobbantása. A Szovjetállamtól távol áll minden támadó szándék más országokkal és népekkel szemben. Lenin—Sztálin pártja a szovjet embereket a proletár internacionalizmus, valamennyi nagy és kis nép jogainak tiszteletbentartása szellemében neveli. A szovjet népnek a népek közötti béke védelmében felemelt szava mind hangosabban cseng az egész világon, és arra szólít fel minden jószándékú embert, hogy az amerikai-angol háborús gyujtogatók emberevő terveinek meghiúsítása érdekében egyesítsék erőfeszítéseiket.

A szovjet nagyhatalom, melynek ereje a szovjet nép békés építőmunkája következtében állandóan nő, a népek közötti béke hatalmas oszlopa. A Szovjetunió igazságos, békeszerető sztálini politikáját a béke, demokrácia és szocializmus egész tábora maradéktalanul támogatja és a jóakaratú embermilliók határtalan rokonszenve kíséri minden országban. E politika célja a béke megszilárdítása, a nemzetközi helyzet feszültségének enyhítése, az új világháború veszélyének kiküszöbölése.

[24] Ugyanott, 67—68 old

A békeszerető népek teljes támogatását élvezik azok a szovjet javaslatok, melyek célja: a fegyverzet általános csökkentése, az atomfegyver és a többi tömegpusztításra alkalmas fegyver eltiltása, a Németország és Japán demokratizálásáról és demilitarizálásáról szóló nemzetközi megállapodások betartása a nagyhatalmak részéről. A szovjet kormány volt a kezdeményezője annak a javaslatnak, hogy az öt nagyhatalom kössön békeegyezményt. Truman, az Egyesült Államok elnöke és N. M. Svernyik, a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje Elnökségének elnöke között 1951 augusztusában történt uzenetváltás ismételten beigazolta, hogy a támadó jellegű atlanti tömb élén álló Egyesult Államok kormánykörei elvetik a Szovjetunió valamennyi javaslatát, elvetik azokat a javaslatokat, melyek célja a béke és a nemzetközi biztonság megszilárdítása, mindenekelőtt pedig elvetik az öthatalmi békeegyezmény megkötésére irányuló javaslatot.

A Szovjetunió következetesen leleplezi az amerikai imperialisták módszereit, az atomdiplomáciát, az atomzsarolást. Megsemmisítő csapást mért erre a diplomáciára Sztálin elvtárs válasza a *Pravda* tudósítójának kérdéseire, amelyet 1951 október 6-án tettek közzé. A szovjet nép nagy vezérének a Szovjetunió atomfegyveréről szóló nyilatkozatát valamennyi ország demokratikus közvéleménye újabb nagyjelentőségű hozzájárulásnak tekintette a béke megszilárdítása ügyéhez. A nyilatkozat a népeket atombombáikkal megrémíteni próbáló háborús gyujtogatókra újabb vereséget mért.

Az amerikai háborús gyujtogatók nagy hűhót csaptak, amikor hírek érkeztek arról, hogy a Szovjetunióban kipróbálták az atombombát. Szerintük ez az esemény az Egyesült Államok biztonságát fenyegeti. Sztálin ezzel kapcsolatban a következőket jelentette ki:

„Az amerikai személyiségek elégedetlenek azzal, hogy az atomfegyver titkának nem csupán az Egyesült Államok van birtokában, hanem más országok és, mindenekelőtt, a Szovjetunió is. Az amerikai személyiségek azt szeretnék, hogy az Egyesült Államoknak az atombomba termelése terén monopóliuma legyen, hogy az Egyesült Államoknak korlátlan lehetősége legyen más országok megfélemlítésére és zsarolására. Ámde milyen alapon gondolkodnak így, mi jogosítja fel őket arra, hogy így gondolkodjanak? Vajjon a béke fenntartásának érdekei követelnek ilyen monopóliumot? Nem helyesebb-e, ha azt mondjuk, hogy éppen fordítva áll a dolog, hogy éppen a béke fenntartásának érdekei követelik mindenekelőtt az ilyen monopólium felszámolását, ezt követően pedig az atomfegyver feltétlen megtiltását is. Úgy gondolom, hogy az atombomba szószólói csak abban az esetben hajlandók beleegyezni az atomfegyver eltiltásába, ha látni fogják, hogy nem monopolisták többé"[25].

Sztálin elvtárs nyilatkozatában végérvényesen megcáfolta azokat a hazug érveket, amelyekkel az atlanti politikusok a támadó háború előkészületeit próbálják igazolni. Sztálin arról beszélt, hogy a Szovjetunió nemcsak ellenzi az atomfegyver alkalmazását, hanem követeli eltiltását, gyártásának beszüntetését, valamint hatékony nemzetközi ellenőrzés megteremtését, hogy a tilalom valóságos tilalom legyen. Minden ország demokratikus közvéleményének képviselői úgy fogadták Sztálin elvtárs e szavait, mint az amerikai-angol világuralomhajhászók agresszív terveire mért újabb súlyos csapást.

Az ENSz közgyűlésének 1951 november 6-án Párizsban megnyitott hatodik ülésszakán a Szovjetunió újabb javaslatokat tett az új világháború ve-

[25] Ugyanott, 98. old.

szélyének kiküszöbölése és a népek közötti béke megszilárdítása érdekében. A. J. Visinszkij, a szovjet küldöttség vezetője, már november 8-án, az általános vita legelején a szovjet kormány megbízásából a közgyűlés elé terjesztette a béke megszilárdítására alkalmas pozitív rendszabályok programját. A Szovjetunió javaslata a következőkben foglalható össze:

mondják ki, hogy:

az ENSz-tagsággal összeférhetetlen az agresszív atlanti tömbben való részvétel, úgyszintén az, hogy egyes államok, így elsősorban az Egyesült Államok, katonai támaszpontokat létesítenek idegen területeken;

haladéktalanul szüntessék be a koreai hadműveleteket, kössék meg a fegyverszünetet, tíz napon belül vonják vissza a csapatokat a 38. szélességi fokra, három hónapon belül vonjanak ki Koreából minden külföldi csapatot;

hívjanak össze világkonferenciát, amelyen megvitatják a fegyverzet és a fegyveres erők csökkentését, az atomfegyver eltiltásával és a tilalom betartásának nemzetközi ellenőrzésére vonatkozó gyakorlati rendszabályokkal kapcsolatos kérdést;

az öt nagyhatalom, vagyis az Egyesült Államok, Nagybritannia, Franciaország, Kína és a Szovjetunió kössön békeegyezményt[26].

A szovjet küldöttség e program további kidolgozása során november 16-án a közgyűlés teljes ülésén a következő kiegészítő javaslatokat terjesztette be:

mondják ki, hogy az atomfegyvernek mint az agresszió és a tömeges emberirtás fegyverének hasz-

[26] Lásd *Visinszkij*. A békéért és a népek biztonságáért, az új háború veszélye ellen (Nemzetközi kérdések 75. sz.) Szikra 1952. 32—33. old.

nálata ellentétben áll a népek lelkiismeretével és becsületérzésével, összeegyeztethetetlen az ENSz-tagsággal. Ezért az atomfegyvert feltétel nélkul eltiltják és e tilalom betartását szigorú nemzetközi ellenőrzésnek vetik alá; ezzel kapcsolatban

megbízzák az atomerő és a szokásos fegyverzet kérdéseivel foglalkozó bizottságot, készítsen elő és 1952 február 1-ig terjesszen a Biztonsági Tanács elé olyan egyezménytervezetet, amely a közgyűlésen hozott határozat végrehajtásának biztosítása érdekében intézkedéseket ir elő az atomfegyver eltiltásáról, gyártásának beszüntetéséről, a már legyártott atombombák kizárólag polgári célokra történő felhasználásáról és az említett egyezmény végrehajtását biztosító szigorú nemzetközi ellenőrzés megteremtéséről;

javasolják a Biztonsági Tanács állandó tagjainak, vagyis az Amerikai Egyesult Államoknak, Nagybritanniának, Franciaországnak, Kínának és a Szovjetuniónak, hogy a szóbanforgó határozat elfogadásának pillanatában meglévő fegyverzetuket és fegyveres erőiket a határozat elfogadásának napjától számított egy éven belül egyharmadával csökkentsék;

javasolják, hogy haladéktalanul, de legfeljebb egy hónappal az atomfegyver eltiltásáról és az öt nagyhatalom fegyverzetének és fegyveres erőinek egyharmadával való csökkentéséről szóló közgyűlési határozat elfogadása után minden állam köteles legyen teljes hivatalos adatokat szolgáltatni fegyverzetének és fegyveres erőinek állapotáról, beleértve az atomfegyverről és az idegen teruleteken létesített katonai támaszpontokról szóló adatokat is; ezeknek az adatoknak a közgyűlés említett határozatai elfogadása pillanatában fennállott tényleges helyzetet kell feltuntetniök;

javasolják nemzetközi ellenőrző szerv létesíté-

sét a Biztonsági Tanács keretein belül. Ennek hatáskörébe tartoznék annak ellenőrzése, hogy az atomfegyver eltiltására, a fegyverzet és a fegyveres erők csökkentésére vonatkozó határozatokat végrehajtják-e. E szerv felülvizsgálná azokat az adatokat, melyeket az egyes államok fegyverzetükre és fegyveres erőikre vonatkozólag szolgáltattak[27].

A népek gyűlölete az amerikai rablóimperializmus iránt

Az Egyesült Államok agresszív politikája azt eredményezte, hogy a világ békeszerető népei gyűlölik az amerikai imperializmust. Ezt az Egyesült Államok vezető köreinek több képviselője is kénytelen beismerni. Így például Douglas, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának tagja, számos ázsiai országban tett utazásából visszatérve, a következőket írta a *Look* című folyóiratban:

„Ázsiában oly erős az amerikaellenes hangulat, hogy könnyen amerikaellenes kereszteshadjáratra vezethet."

Egy másik reakciós amerikai folyóirat, a *Life*, 1951 nyarán nem kevésbbé nyiltan a következőket írta:

„Manapság az amerikai a Kelet valamennyi tengerparti országában — nagyon ellenszenves figura. Olyan országokban, mint Malájföld, Indokína, az élete sincs biztonságban. Szingapurban, Szaigonban, Dzsakartában és más hasonló nagy városokban józan amerikai éjjel nem lép ki a házból. Egész történelmünk során nem féltek ennyire tőlünk és nem gyűlöltek így bennünket."

Nemcsak Ázsiában, de Európában is elterjedt az amerikai imperialisták elleni gyűlölet, akik olyan

[27] Lásd ugyanott, 50—51. old.

gátlástalanul rendelkeznek idegen országokban, mintha a saját gyarmatukon volnának. A nyugat-európai országokban a néptömegek az amerikai imperializmus követeit hatalmas tiltakozó tüntetésekkel fogadják, melyeken kifejezésre juttatják az amerikai háborús gyujtogatók agresszív politikája feletti felháborodásukat. Nyugat-Európa fővárosain keresztül amerikai tábornokok futkosnak lélekszakadva, hogy a Wall Street által előkészített világháború oltárára a népektől véradót, újabb meg újabb áldozatokat követeljenek.

A világ népei napról-napról fokozódó erővel és lendülettel harcolnak az új világháború előkészítésének bűnös amerikai politikája ellen, amely az Atlanti Egyezményben öltött testet. Az imperialista reakció mai központjában, az Egyesült Államokban a lakosság mind nagyobb tömegei jutnak arra a következtetésre, hogy Washington agresszív politikája csak pusztulást hozhat rájuk. Az amerikai nép haladó és demokratikus erői a szörnyű megtorlások és a rendőrterror vad tobzódása ellenére mindjobban fokozzák harcukat Truman és Acheson reakciós politikája — a Wall Street politikája ellen.

Az élet leleplezi azokat a hazug manővereket, amelyek segítségével a háborús gyujtogatók megtéveszteni igyekeznek az amerikai népet és be akarják rántani egy világháborúba. Az egyszerű amerikaiak látják, hogy a véres koreai agresszió máris többtízezer amerikai katona életébe került, sokszázezer katonát tett rokkanttá és az amerikai családok százezreinek erősen leszállította életszínvonalát. A cenzúra korlátozásai ellenére a tengerentúli becsületes emberekhez mégis eljut az igazság az amerikai intervenciósok Koreában elkövetett szörnyűséges gaztetteiről, s felháborodást és elégedetlenséget vált ki ezekből az emberekből. A haladó szakszervezetek, amelyekre a bírósági és rendőri

megtorlások özöne zúdul, feltárják az Egyesült Államok egyszerű dolgozói előtt a békeharc és a dolgozók életbevágó gazdasági érdekeiért folyó harc elválaszthatatlan kapcsolatát. A haladószellemű írók, tudósok és a kultúra egyéb képviselői mind hangosabban emelik fel tiltakozó szavukat az Amerikában bevezetett fasiszta rendszabályok ellen. A munkásosztály harcának élén a kommunista párt áll, melynek edzett káderei önfeláldozóan harcolnak a munkásosztály, a dolgozók ügyéért.

Nyugat-Európa népei is fokozódó ellenállást tanúsítanak kormányaik áruló atlanti politikája ellen. Ezeknek az országoknak a népei egyre erőteljesebben tiltakoznak az amerikai háborús gyujtogatók által megvásárolt kormánykörök politikája ellen. Követelik kormányuktól, hogy szakítson az atlanti tömbbel és a nyugateurópai országok létérdekeinek megfelelő önálló külpolitikát folytasson, mert az amerikai imperialisták által előkészített háború teljes megsemmisüléssel fenyegeti országukat.

Washington számára a nyugateurópai országok csak mint katonai támaszpontok és ágyútöltelékszállítók jönnek számításba. Az amerikaiak garázdálkodása ezekben az országokban a lakosság legszélesebb tömegeinek elégedetlenségét váltja ki. Az arcátlan amerikai megszállók a nyugateurópai államok városaiban és kikötőiben gyarmati szokásokat honosítanak meg. Gátlástalan viselkedésuk sérti a népek nemzeti önérzetét. Az amerikai és amerikabarát sajtó által szított háborús hisztéria nem éri el a háborús gyujtogatók által kitűzött célokat. Az egyszerű emberek gyűlölik a háborút és a béke megőrzésére törekednek; mind nagyobb óvatossággal fogadják tehát az amerikai propagandaügynökök fülsiketítő jajveszékelését a háború elkerülhetetlenségéről.

A népek mélységes aggodalommal szemlélik

Washingtonnak és az atlanti tömb országaiban lévő csatlósainak a német imperializmus feltámasztására irányuló politikáját. A népek emlékezetében még elevenen élnek a hitlerista banditák európai „új rendjének" borzalmai. Az angolok és franciák, belgák és hollandok, dánok és norvégek szeme előtt lépnek újból színre a hitlerista tábornokok — Guderian, Halder, Speidel —, ezek a népek ismét hallják az SS-banditák kannibálüvöltését, amint a hitleri Németországnak a második világháborúban elszenvedett vereségéért revánsot követelnek és provokatív módon Németország háború előtti határainak visszaállítását kívánják. Az embermilliókban mindez újból felidézi azoknak az éveknek emlékeit, amikor a hitlerista banditák sárbatiporták az európai népek nemzeti méltóságát és kultúráját, amikor az európai kontinens tucatnyi országában az éhség és a terror rendszerét honosították meg.

Nyugat-Németországban a néptömegek riadtan figyelik a nyugati megszálló hatalmak és bonni bérenceik védnöksége alatt működő fasiszta katonai szervezetek újjáéledését. A német nép demokratikus erői leleplezik Washington és bonni bábjai lépéseit, amelyekkel meg akarják akadályozni a német kérdés békés rendezését, az ország demokratikus alapokon történő békés egyesítését. A németek milliói akarják az egységes, demokratikus Németországot, mert levonták a tanulságot a második világháború keserű tapasztalataiból. Németország lakosságának tömegei mindinkább meggyőződnek arról, hogy az ország nyugati zónáinak a támadó jellegű atlanti tömbbe történő bekapcsolása és a német fasiszta hadseregnek mint az amerikai imperializmus öklének feltámasztása az országra a legnagyobb szerencsétlenséget zúdítja.

Mennél reálisabbá válik az új világháború veszélye, annál több német esik gondolkodóba Sztálin

bölcs szavain, aki Wilhelm Pieckhez, a Német Demokratikus Köztársaság elnökéhez és Otto Grotewohl miniszterelnökhöz 1949 október 13-án a következőket táviratozta:

„A legutóbbi háború tapasztalata megmutatta, hogy ebben a háborúban a legnagyobb áldozatokat a német és a szovjet nép hozta, hogy Európában ez a két nép képes a legnagyobb erőkifejtésre, világjelentőségű, hatalmas akciók végrehajtására. Ha ez a két nép megmutatja eltökéltségét, hogy ugyanolyan erőfeszítéssel harcoljon a békéért, amilyennel a háborúban küzdött, akkor az európai békét biztosítottnak lehet tekinteni"[28].

A békeszerető Német Demokratikus Köztársaság megalakulása fordulópontot jelentett Európa történetében. Ez a köztársaság azóta a nemzetközi és a német politikai élet egyik legszámottevőbb tényezőjévé vált. A békés gazdaság fejlesztésében és a kulturális építésben elért sikerei megerősítik a német népnek a béke és a demokrácia legyőzhetetlenségébe vetett hitét; e köztársaság rendíthetetlen harca Németország újrafelfegyverzése, az amerikai agresszorok szolgálatában álló német militarizmus feltámasztásának bűnös tervei ellen mind a keleti, mind a nyugati országrészekben valamennyi becsületes német rokonszenvét kivívja. A Német Demokratikus Köztársaság harca Németország egységéért és a békeszerződés mielőbbi megkötéséért az egész német lakosság körében hatalmas mértékben emeli tekintélyét. A német nép demokratikus erői kiterjesztik és fokozzák harcukat az egységes, békeszerető, demokratikus és független Németország megteremtéséért, mert egy ilyen ország fennállása a békeszerető Szovjetunió fennállása mellett kizárja új európai hábo-

[28] *Sztálin.* A békéért. 81. old.

rúk lehetőségét és lehetetlenné teszi, hogy a világ imperialistái leigázzák az európai országokat.

Az atlanti tömb vezetőinek politikája az ázsiai országokban nyiltan azt tűzi ki célul, hogy Japán agresszív erőit mielőbb életrekeltsék s ezeket az ázsiai kontinens népei ellen felhasználják. Ez a politika a népek növekvő ellenállásába ütközik. Nemcsak az egykori japán megszállás borzalmaitól szenvedő ázsiai országok néptömegei, hanem ezen országok uralkodó köreinek egyes csoportjai is látják, milyen nagy veszélyeket rejt magában az Egyesült Államok támadó politikája. Az amerikai politika figyelmen kívül hagyja azt a nagyfontosságú tényt, hogy a Szovjetuniónak a Nagy Honvédő Háborúban aratott győzelmével és a győzelmes kínai népi forradalommal a helyzet és az erőviszonyok az egész világon, így a Távol-Keleten is, döntően megváltoztak a béke, a demokrácia és a szocializmus tábora javára. Az amerikaiak már megégették magukat, amikor e reális tényeket figyelmen kívül hagyták. Semmi kétség, hogy ennek a rövidlátó politikának folytatása a tengerentúli imperialisták számára újabb és újabb „tévedéseket" és kudarcokat fog jelenteni.

A támadójellegű Atlanti Egyezmény jellegéből folyó fegyverkezési hajsza száz- és százmillió ember érdekeinek annyira elevenébe vág, hogy még a politikától távolállókat is gondolkodásra készteti. Ezek az emberek azt látják, hogy a telhetetlen háborús gyujtogatók fegyverkezési hajszája már béke idején napról-napra bérük mind nagyobb részét emészti fel, mindinkább elnyeli a nemzeti jövedelmet, káoszhoz, az egész gazdasági élet ziláltságához, a munkanélküliség, a drágaság és a dolgozók nyomorának folytonos növekedéséhez vezet.

A kapitalista országok embermilliói előtt maga az élet igazolja, hogy létérdekeik és elemi szükségleteik biztosítása az amerikai-angol háborús gyujto-

gatók jármába fogott kormánykörök politikájának megváltoztatása nélkül lehetetlen. Az élet a haladószellemű demokratikus erők mellett szól, akik a hírhedt atlanti politika ellen harcolnak, leleplezik az atlanti tömb szervezőinek támadó céljait és azt követelik országaik kormányától, hogy szakítsanak ezzel a népekre pusztulást hozó reakciós politikával. Ezt a harcot minden országban a kommunista pártok vezetik, amelyek a tömegek elé tárják az igazságot az új háborús gyujtogatók bűnös terveiről és azokról a halálos veszélyekről, amelyek a népeket ezeknek a terveknek megvalósulása esetén fenyegetik.

Sztálin elvtárs már 1927-ben utalt arra, hogy az imperialisták nem képesek új háborúkat előkészíteni a békére törekvő tömegek elnyomása nélkül. „Háború viseléséhez nem elegendő a fokozott fegyverkezés, nem elegendő új koalíciók szervezése. Ehhez még a kapitalista országok hátországának megszilárdítása is szükséges. Egyetlen kapitalista ország sem viselhet komoly háborút, ha előzetesen nem szilárdítja meg saját hátországát, nem fékezi meg «saját» munkásait, nem fékezi meg «saját» gyarmatait. Ez az oka annak, hogy a burzsoá kormányok politikája fokozatosan fasizálódik"[29].

Az Egyesült Államok és a többi kapitalista ország kormánykörei jelenleg az új háború előkészítésén fáradoznak. Egyidejűleg országaikon belül felszámolják a népek legelemibb jogait, féktelen reakciót engednek szabadjára a társadalmi élet minden területén, rendőri és bírósági úton számolnak le a népek haladó és demokratikus erőivel. Az Egyesült Államok és a többi kapitalista ország uralkodó osztályainak politikája azonban, mely az ország fasizálására irányul, nem képes megállítani az

[29] *Sztálin* Művei. 10. kot. Szikra 1952 302—303. old

imperialista szolgaság ellen, a békéért, szabadságért és demokráciáért harcoló erőket. A kapitalista országokban növekszik a munkásosztály sztrájkmozgalma. Erősödik a gyarmati és függő országok népeinek mozgalma is, amelyek az imperializmus igája alóli felszabadulásukért harcolnak.

A népek békeharca meghiúsítja az amerikai háborús gyujtogatók bűnös terveit

A háborús uszítók érzik, hogy az idő ellenük dolgozik. Ezért fokozzák a háborús előkészületek iramát. Az új világégést lázasan készítik elő. Ilyen körülmények között a béke hívei tetterejének és éberségének óriási jelentősége van. A békeharc egyre inkább minden ország egyszerű embermillióinak létkérdésévé válik.

Az amerikai imperialisták az új világháború bűnös terveit érlelik magukban. Terveikkel a világ százmilliói szállnak egyre határozottabban szembe. A béke híveinek sikeresen kibontakozó mozgalma a földkerekség valamennyi országában, nagyhatású tényezővé vált a világesemények menetében. Mozgalmuk legyőzhetetlen erővé növekedett. A kapitalista országok reakciós kormányainak kísérletei, hogy korunk hatalmas mozgalmát elnyomják vagy meggyengítsék, kudarcot vallanak.

A Békevilágtanács 1951 februárjában Berlinben összeült első ülésszaka történelmi jelentőségű felhívást bocsátott ki, hogy az öt nagyhatalom kössön békeegyezményt. Ez az okmány így szól:

„Az emberek millióinak — tekintet nélkül az új világháború veszélyét előidéző okokról alkotott véleményükre — világszerte megnyilvánuló törekvéseit kifejezve, a béke megszilárdítása és a nemzetközi biztonság biztosítása érdekében követeljük, hogy az

öt nagyhatalom — az Amerikai Egyesült Államok, a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság, Nagybritannia és Franciaország — kössön békeegyezményt.

A békeegyezmény megkötésére irányuló találkozó elutasítását — bármelyik nagyhatalom kormánya részéről — úgy tekintjük, mint e kormány agresszív terveinek bizonyítékát.

Felhívunk minden békeszerető országot, hogy támogassa a minden állam részére nyitvaálló békeegyezmény megkötésére irányuló követelést.

Aláírásunkkal látjuk el e felhívást és felszólítunk a béke megszilárdítására törekvő minden jószándékú embert és szervezetet, hogy írja alá a felhívást"[30].

A Békevilágtanács felhívásának fenti szavaiban kifejezésre jut a népek akarata, hogy megvédik a békét és elhárítják az új világháború veszélyét. A Békevilágtanács felhívását 1951 október végéig már több mint 562 millióan írták alá a világ minden országában. A néptömegek lelkesen támogatják azt a felhívást, hogy az Egyesült Államok, a Szovjetunió, Kína, Anglia és Franciaország kössön békeegyezményt.

A Békevilágtanácsnak az öthatalmi békeegyezmény megkötését követelő felhívására a Szovjetunióban 1951 szeptemberében kezdődött meg az aláírásgyüjtési kampány. A mozgalom hatalmas demonstrációban csúcsosodott ki, ami a szovjet nép erkölcsi-politikai egységéről, a bolsevik párt és a kormány, Sztálin elvtárs, a béke nagy zászlóvivője iránti odaadásról tett tanúbizonyságot.

A kampány kezdetétől már november 15-ig 117 669 320 szovjet állampolgár írta alá a Békevilágtanács felhívását. Az aláírásgyüjtési kampány, melyben

---

[30] *Orlov.* A világ népeinek harca a békéért. Szikra 1952. 207. old

16 évtől felfelé minden szovjet állampolgár résztvett, sikeresen folyt le. Ez ismételten bebizonyította a szovjet nép mélységes békeszeretetét, törekvését, hogy minden néppel együttműködjék a béke fenntartásában és megszilárdításában.

Az ország minden részében megtartott számos röpgyűlésen, gyűlésen, konferencián és a béke híveinek III. összszövetségi konferenciáján a munkások, kolhozparasztok és értelmiségiek képviselői lelkesen támogatták a szovjet kormány békés külpolitikáját, egyöntetűen leleplezték és elítélték az amerikai-angol imperialisták mesterkedéseit az új világháború kirobbantására. A szovjet emberek követelik, hogy az amerikaiak koreai rablóhadjáratát szüntessék be. Tiltakoznak Németország és Japán újrafelfegyverzése ellen, leleplezik az imperialista háborús gyujtogatók manővereit. A szovjet emberek a kampány során olyan kötelezettségeket vállaltak, amelyek teljesítésével még tovább fokozták hazájuknak, a világbéke támaszának gazdasági hatalmát.

„Allhatatosan harcolunk a békéért, nemcsak azért, mert nekünk nem kell háború, hanem azért is, mert a szovjet nép, amely Lenin—Sztálin zászlaja alatt a legigazságosabb társadalmi rendet teremtette meg, az emberiség ellen elkövetett legsúlyosabb bűncselekménynek, az egész világ egyszerű embereit sujtó legnagyobb csapásnak tekinti az agresszív háborút. Ha azonban az imperialista rablók népünk békeszeretetét gyengeségnek értelmezik, akkor még csúfosabb kudarc vár reájuk, mint amilyet elődeik vallottak a Szovjetállam elleni korábbi katonai kalandok során. Van egy jó olasz közmondás: «aki nem tanul a leckéből, maga vallja kárát»"[31].

Az atomfegyver eltiltását követelő stockholmi

[31] *Berija.* A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 34. évfordulója. 25—26. old.

felhívást követő aláírásgyüjtési kampány valamennyi országban óriási embertömegeket mozgatott meg. A felhíváson több mint félmilliárd aláírás szerepel. 1951-ben, a békeegyezményt követelő kampány még nagyobb méreteket öltött; nagyjelentőségű hozzájárulás volt az új háború elhárítása, a világbéke fenntartása ügyéhez.

A Békevilágtanács felhívása után rendezett aláírásgyüjtési kampány világosan mutatja, hogy a világ egyszerű emberei mindinkább tudatára ébrednek az új háború elhárításában betöltött döntő szerepüknek, tisztában vannak a békeharc fokozásának szükségességével és azzal, hogy a háborút csak a békeszerető népek eltökélt békeharca háríthatja el.

A Békevilágtanács 1951 november 1—7-ig lezajlott II. (bécsi) ülésszaka elhatározta az aláírásgyüjtési kampány folytatását és fokozását, s felszólította erre az országos békebizottságokat is.

A Békevilágtanács bécsi ülésszakának határozatai pontos választ adnak számos, jelenleg az egész emberiség érdeklődésének középpontjában álló fontos problémára. A Békevilágtanács az ENSz-hez és a világ népeihez intézett felhívásában hangsúlyozta: „Nem vezethetnek a békéhez és nemzetközi együttműködéshez olyan határozatok, amelyeket a tagállamok többsége rákényszerít a világra, különösen akkor nem, ha ezek a tagállamok az emberiségnek csupán töredékrészét képviselik. Csak tárgyalás és megegyezés útján jöhetnek létre olyan megállapodások, amelyek az egész világ békés fejlődése szempontjából kívánatosak"[32].

A Békevilágtanács ülésszaka ennek az elvnek alapján világos utat javasolt az ENSz-nek a német kérdés rendezésére. Hajtsák végre Németország de-

[32] A Békevilágtanács II (bécsi) ülésszaka Szikra 1952 81—82 old

militarizálását, kössenek vele mielőbb békeszerződést, vonják ki a megszálló csapatokat és állítsák helyre az ország egységét.

A Békevilágtanács felszólította az illetékeseket a véres koreai háború mielőbbi befejezésére, leleplezte a fegyverszüneti tárgyalások elhúzásának szégyenteljes taktikáját, amit az amerikai agresszorok folytatnak. Az ülésszaknak a japán békeszerződéssel kapcsolatos határozata felszólította az Ázsiában és a Csendes-óceán térségében élő összes békebarátokat, mindenekelőtt pedig a japán népet, hogy a legközelebbi időben tartsanak békevédelmi konferenciát és a japán probléma békés rendezését szegezzék szembe a japán imperializmus feltámasztásával. Az ülésszaknak Közép- és Közel-Keletre, Délkelet-Ázsiára és Vietnamra vonatkozó határozatai konkrét és világos programot adnak arra nézve, hogyan folytassák harcukat a békéért az imperialisták ellen, akik tűzzel és vassal igyekeznek megszilárdítani uralmukat az elnyomott népek felett.

Az ülésszak javaslatot tett a valódi lefegyverzés végrehajtására, ami garantálná a népek biztonságát és megszabadítaná őket a militarizmus terhei től. A Békevilágtanács bécsi ülésszaka a népeknek azon szilárd akaratát juttatta kifejezésre, hogy elejét veszik az új háborúnak és minden ellenséggel szemben megvédik a békét. A békeharcosokat az egész világon Sztálin elvtársnak, a béke nagy zászlóvivőjének bölcs szavai lelkesítik:

„A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette“[33].

Ez a nagy sztálini igazság újabb és újabb embermilliók szívéhez és eszéhez talál utat. A leg-

[33] *Sztálin.* A békéért. 93. old.

hatalmasabb mozgatóerő abban a harcban, amelyet a népek a békéért és demokráciáért vívnak.

A Szovjetunióban a béke híveinek harmadik összszövetségi békeértekezlete az egész szovjet népnek és a világ összes békeszerető népeinek érzéseit és gondolatait juttatta kifejezésre, amikor 1951 november végén a következő üzenetet intézte Sztálin elvtárshoz:

„Az emberek újabb százezrei és milliói állanak napról-napra a világ minden országában a békeharc egész világra kiterjedő megbonthatatlan frontjának soraiba.

Az Ön neve, Sztálin elvtárs, az emberek százmilliói számára az egész haladó emberiséget egyesítő győzelmes békeharc zászlaja.

A szovjet emberek Sztálin nevével szívükben megvédték hazájuk becsületét és függetlenségét a Nagy Honvédő Háború harcaiban és megszabadították az emberiséget a barbár hitleri leigázás veszélyétől.

A szovjet emberek Sztálin nevével szívükben hősies munkával helyreállították a lerombolt városokat és falvakat, gyárakat és üzemeket és most sikeresen építik a kommunizmus hatalmas épületét.

Sztálin nevével szívükben az emberiség haladó tömegei megsokszorozzák győzelmeiket a békés alkotó munkában, következetesen és állhatatosan harcolnak a békéért, a háborús gyujtogatók aljas tervei ellen.

Sztálin neve azt a rendíthetetlen meggyőződést oltja az emberek százmillióinak szívébe, hogy a béke erői győzedelmeskednek a háborús gyujtogatók sötét erői felett, a béke legyőzi a háborút"[34].

[34] Szabad Nép 1951 december 1.

TARTALOM

Egy új világháború kirobbantásának politikája .. 6
Ködfuggöny a béke ellen szött összeesküvés leplezésére 14
Az amerikai katonai támaszpontok a népek biztonságát fenyegetik 20
Hajsza ágyútöltelékért 27
A német és japán imperializmus feltámasztása .. 31
Fegyverkezési hajsza az atlanti tömb országaiban 38
Marakodás az agresszorok táborában 49
Szakítás az egyenjogúság elvein alapuló nemzetközi együttmüködés politikájával.. 56
A Szovjetunió az agresszió elleni harc élén 60
A népek gyülölete az amerikai rablóimperializmus iránt 70
A népek békeharca meghiúsítja az amerikai háborús gyujtogatók bünös terveit 77

Lektor: Korner Éva

A konyv szedését IX. 16-an kezdtek meg Megjelent X. 20-án, 4500 peldányban.

Ez a konyv az MNOSZ 5601—50 Á és MNOSZ 5602—50 Á szabványok szerint készult.

4820 Franklin-nyomda Budapest, VIII Szentkirályi-utca 28.
Felelos: Vértes Ferenc

2.50 Ft